

E libris
gymnasio Mauritiano Magdeburgensi
a venerabili
Carolo Funk
theol. doctore et gymnasii direttore
a. 1857 hereditate relictis.

C. g. 14.

74
1877-1878

Ad lo
De 9
orati
De Dic
De ratio
De lon
De s
Des i
Htan
Gymn
Cataf
De B
Ethic
—
—
De
Ethic
Geo
De a
De p
De l
De
De l
De
De
De
De
De
De
De

26

2. D. B. V.

DISSERTATIO PHILOLOGICA SECUNDA
DE

DÆMONIBUS,

QUAM

INDULTU

AMPLISS. FACULT. PHILOSOPHICÆ
IN VICEM PRIORIS
PRO LOCO

D. XXIX. OCTOBR. ANNO M DCC VII.

DEFENDET

M. JUSTUS GOTTHART RABENER,
LIPSIENS.

LIPSIÆ,

LITERIS CHRISTIANI GOEZI.

J. L. Hoffmann

1771
D. D. E. N.
DISSERTATIO PHILOLOGICA SECONDA
DE
DAEMONIBUS
QUAM
INDUIT
AMPLISS. FACULT. PHILOSOPHICAE
IN ACADEMIA PRIORIS
PRO LOCO
D. XXIX OCTOBR. ANNO MDCCLXXI
DEFENDIT
M. JUSTUS GOTTHART RABENBERG
ALIBIENSIS
LITTE. CHR. GOSL.
LITTE. CHR. GOSL.

B. C. D.

§. I.

Um ante hoc annum & quod excurrit spatium, Thema Philologicum de Demonibus ex Theologia veterum gentilium publicæ ventilationi exposuerim, quibusdam vero solum partibus absolutis reliquas quoque in lucem edere promiserim, non potui non occasione adeo prompta se offerente promissis meis me solvere. Adeoque hac Dissertatione, de potentia, operationibus, apparitionibus & cultu Demonum dicta quædam B. L. inueniet, ad quorum tractationem sepositis ambagibus nos accingemus.

§. II.

Potentiam Demonum dubiam quidem facit M. Tyrius, (a) (a) Diff. I. p. 1. alii tamen varia de ea ipsa tradiderunt. Consulamus *Jamblicum* (b) prolixè loquentem his verbis, τίθεμαι τὸ δαιμόνιον γένεσιν ἐν τῷ ἐνὶ πληθυσμῶν, καὶ συμμυγνύμενον ἀμειγῶς, καὶ τ' ἄλλα πάντα τὰ καταδείξεσθαι κατὰ τὴν τῷ βελτίονι ἰδέαν καταληφθῶς. Principium hujus loci ad nos equidem non pertinet, nisi quod obiter sit monendum, minus rectè Interpretem hæc verba ἐν τῷ ἐνὶ πληθυσμῶν vertere multiplicari sed non unice, præsertim cum πληθεύειν minime bene tamen πληθύνειν multiplicationem indicet. Arbitror potius latere ibi vestigia eorum quæ *Proclum* περὶ τῶ ὀνή ἐνός, & ἐνός ὀνή docuisse Dissertatione priori (c) (c) §. XXI. tradidi. Vertendum itaque, *Dæmones ἐν τῷ ἐνὶ contineri.*

A

Sed

Sed ut in viam redeamus, magnam à Jamblichō tributam Dæmonibus potentiam videmus. Dicuntur enim omnia inferiorem continere, & quidem κατὰ τὴν τῆς βελτίου ἰδέαν, i. e. eo modo, quo ipsi ἐν τῷ βελτίου, (live τῷ ἐν) continentur. Id, quod ἰδέαν vocat Jamblichus, Juliano hinc inde (d) est παράδειγμα τῆς ἀγαθῆς. Commode hic memoro, quod alio loco tradit Jamblichus, (e) cum, qui nobis tribuitur Dæmonem, non unam aliquam partem regere, verum πάντων ἀπαξ ἀπλῶς ἡγεῖσθαι quo simul in loco animadverto, ipsum malis Dæmonibus plane nullam iribucere ἡγεμονίαν, imò pro tam indignis habere, ut ne quidem merito bonis opponantur. Idem alibi (f) fortiter adeo res sibi creditas eos defendere affirmat ut ne quidem verba contra illas inimica proferri patiantur. Δυναμεις etiam ipsis γονιμῆς iribuit, (g) quæ quales sint in operationum explicatione ulterius deducetur. Nihil præ illis secreti esse vel intra animam vel foris asserit Apulejus. (h) Argumentum iporum

d) Orat. in Sol. de (d) est παράδειγμα τῆς ἀγαθῆς. Commode hic memoro, quod alio loco tradit Jamblichus, (e) cum, qui nobis tribuitur Dæmonem, non unam aliquam partem regere, verum πάντων ἀπαξ ἀπλῶς ἡγεῖσθαι quo simul in loco animadverto, ipsum malis Dæmonibus plane nullam iribucere ἡγεμονίαν, imò pro tam indignis habere, ut ne quidem merito bonis opponantur. Idem alibi (f) fortiter adeo res sibi creditas eos defendere affirmat ut ne quidem verba contra illas inimica proferri patiantur. Δυναμεις etiam ipsis γονιμῆς iribuit, (g) quæ quales sint in operationum explicatione ulterius deducetur. Nihil præ illis secreti esse vel intra animam vel foris asserit Apulejus. (h) Argumentum iporum

i) Plur. A. I. potentia præbet etiam Aristophanes (i) servum eos velut adjurantem inducens, his verbis

Ἦ Φοῖβ' Ἀπόλλων, ἃ θεοὶ καὶ ΔΑΙΜΟΝΕΣ.

Imo in publico iuramento invocatus ab Atheniensibus ex Aristophane, Platone & Æschine testatur Huertius, (k) Quo forte trahendum Homericum illud (l)

Δίσομαι ἐπεὶ θεῶν καὶ ΔΑΙΜΟΝΟΣ.

Olympus tandem (m) vocat Dæmonem μεγαληγητόρα Φερίον & παμβασιλέα. Quæ satis de potentia esse possunt, quippe quæ magis magisque in sequentibus se exhibebit.

§. III.

Largam nunc operationes Dæmonum atque officia descripturi habebimus messem, nec minus, ut spero, largam quam jucundam. Observamus igitur primo loco, summa prædicendi vim ipsis ascriptam, cujus rei nos admonet Porphyrius, (n) qui vates ipsos non diffiteri dicit se per θεὸς vel ΔΑΙΜΟΝΑΣ futurorum cognitionem nascisci. Hinc est

Diff. XXVI. quod ἀφυσῶν ἀγγελοι dicantur M. Tyrio. (o) Clarissime omni-

omni-

omni-

omni-

omni-

omni-

omni-

omni-

omni-

omni-

omni-

omni-

omni-

omnium *Plutarchus* (p) loquitur, qui omnia vaticinia di- p) de def. Orac. p. m. 187. b.
 vina esse ait, non tamen ad τον Θεόν sive summum illud ens referenda, sed ad λειτεργές, σπηρέτας & γεγυματείς, q) in Tim. L. I. p. 49.
 qui sint Demones. Cui non contradicit *Proclus* (q) scribens, την ΜΑΝΤΙΚΗΝ ἀλλην δὲ τῶν ΘΕΩΝ καθήκοντα, cum & ipse de summo ente nihil dicat, verum distinctus saltem *Plutarcho* loquatur, & quos ille uno generali nomine δαίμονας dixerat, Θεός καὶ δαίμονας appellet. Quapropter & *Porphyrus* in libro, quem περί τῆς ἐκ λογίων Φιλοσοφίας ab *Eusebio* (r) scripserit, r) Praepar. IV. 6.
 memoratur, collectionem fecit oraculorum Apollinis, aliorumque Deorum & ἀγαθῶν ΔΑΙΜΟΝΩΝ. Inspirationes eorum habet *Jamblichus*, (s) nec mirum si in hoc discipulis preceptorem, Pythagoreus ipsum *Pythagorae* secutus est, de cuius sententia clarus est locus *Laertii*, (t) eum statuisse narrantis, immitti nobis à Dæmonibus somnia, signa item morborum & finitatis, imo non nobis solum, verum etiam brutis animantibus. Quin & ad Dæmones omnes referendas esse divinationes, omnia vaticinia. Accedit apertus *Apuleji* (u) locus, quem cum alia scitu digna contineat totum apponam. Forum quippe de numero inquit prædicti curant singula eorum provide, ut est cuique tributa provincia, vel somniis confirmandis, vel extis physculandis, (x) vel præcipibus gubernandis, vel oscinibus erudiendis, vel votibus inspiciendis, vel fulminibus jaculandis, vel nubibus coruscandis, cæteriæque adeo per que futura cognoscimus. Ex quibus verbis manifestum est, ad singulas prædictionum species concurrisse Demones. Quo referenda etiam νομοθεσία, de quibus *Jamblichus* (y) & *Longus* in y) S. III. 10. Pastoralibus passim nos docent. Hinc ἐνεργήσασθαι idem & πάρεδραγι indicante *Iuliano M.* vocabantur. (z) In hac z) Apol. II. p. m. 65. a. porro classe tantum non omnia gentilium omnia jure numerantur. Delphi certe illius celeberrimi vim expresserunt spiritui terra (ἡσὶν dicerent Græci) tribuit *Cicero*. (a) li a) de Divin. L. I. tandem huc pertinent spiritus, quos sagæ ut responsa darent, evocabant, de quibus *Horatius* (b) b) L. I. Sat. 8.

A z cruor

cruur in fossam confusus ut inde
MANES elicere ANIMAS RESPONSA
 daturas.

§. IV.

Nec minus celebre officium *Demonum* est, quod certis rebus prepositi easdem iuri dicantur. Habent autem in tutela urbes atque gentes, quos gentium tutelares *Demones* ab atris sumtos *Arcturus* declarat apud *Plautum*. (c) Infruit nos de iis *Porphyrius*, (d) qui quosdam ex *Demonibus* κατὰ ΚΩΜΑΣ ἢ τινὰς ΠΟΛΕΙΣ ὀνομάζει καὶ θεῶν σκείας τυγχάνειν dicit; Cui similis est *Origenis* locus (e) καὶ ἕτως εὐσεβήσεαι τῶν ὅπῃ γῆς ΔΑΙΜΟΝΩΝ λαχόντων διαφόρων ΤΟΠΟΤΕ Φέρεσθαι τὰ ὀνόματα οὐκ οὐκ τὰς κατὰ ΤΟΠΟΝ καὶ ΕΘΝΟΣ διαλέξεις. Nomina vero istorum *Demonum* seu gentiorum urbis tutelarium sollicite tecta, ne in vulgus emanarent, quo minus evocari ab hostibus possent, id quod de *Roma* genio *Servius* (f) memorat; unde apud eundem in *Fragmentis* GENIUS P. R. SIVE MAS, SIVE FOEMINA. Hi erant, quos *Genios loci* tot antiquarum Inscriptionum appellant; Nam ut rursus *Servius* (g) ait: Genium dicebant antiqui natalem DEum uniuscujusque loci, vel rei, aut hominis. Hi sunt ἐνάροχοι & πολιῆχοι θεοὶ *Juliani* (h) θεοὶ κήνοιο *Dionysii Halicarnassensis* (i) quos cum ἐστὶ παλαιοῦ καὶ ΔΑΙΜΟΙ τὸν τόπον καλεῖσθαι conjungit. Hi sunt *Jamblichi* (k) κοινοὶ περὶ τὰ διακλήρωντες καὶ ἕνασθον ἐπιτὸν τῶν ὅπῃ γῆς.

§. V.

Hinc passim apud *Scriptores* DEos illos gentium tutelares videmus memoratos. Egregius hac de re locus est apud *Minut. Felicem*; (l) Per universa, inquit, imperia, provincias, oppida, videmus singulos sacrorum ritus gentiles habere & DEOS colere MUNICIPALIS, ut *Eleusinius Ceream*, *Phrygas matrem*, *Epidaurus Aesculapium*, *Chaldaeos Belum*, *Astartem Syros*, *Dianam Taurios*, *Gallos Mercurium*, *universa Romanos*. De Romanis equidem novimus, eos tantum non omnium devictarum gentium DEOS

c) Rudent.

Prolog.

d) de Abstin.

L. II. p. 81.

e) adv. Cell. L.

I. p. m. 19.

Ed. Hoefchel.

f) ad Aen. I.

v. 281.

g) ad Georgic.

1.

h) ap. Cyrill.

L. IV. p. m. 115.

i) L. IIX. An-

tiqv.

k) S. V. 27.

l) in Octav.

DEOS sibi quasi vindicasse eosque coluisse, unde *Prudentius* (m)

*In numeros post deinde DEOS virtute subactis
Urbibus & claris peperit sibi Roma triumphis.*

Ast habebant etiam, quos præ aliis singulari honore afficerent. Erant hi *Jupiter Capitolinus, Juno atque Minerva*, quorum nomina in invocationibus passim apud *Livium* conjuncta videmus, quique in Capitolio *σύνωοι* fuerunt, adeoque *ἐν τῇ ἀρχεπόλει* culta, ubi collocanda Deorum loci tutelarium templa monet *Vitruvius* (n) sicut & in nummis n) 1.7.

vanis simul expressa eorum simulacra invenias apud *Jus. Rycquium*. (o) Nullum vero ex ante dictis est dubium, o) de Capitol.

quin præter hos & præter *Penates* etiam seu *Cabirós* peculiarem aliquem *Genium* habuerint, cujus nomen adeo studiose occultabatur. Nec obscure *Minervam* fuisse urbis tutelam colligas ex *Juliani* (p) verbis, qui cum dixisset, p) ap. Cyrill. *Mariem in gentibus sibi subjectis bellicosa, Minervam prudentia belli consilia, Mercurium sapientiam, & quemvis DEUM sua natura convenientia excitare, hinc esse pergit,* L. IV. p. 115. sq.

quod Celta & Germani sint bellicosi (quippe quorum Mars erat Deus) *Græci & Romani bellicosi simul & humani* (de iis *Minervam* coluisse certum est, de his hinc colligitur) *Syrius autem imbellis & delicis dediuus*, (Venerem enim hi aliaque foemini generis numina colebant). In hoc me confirmat, non solum, quod *Palladium* antiquissima Trojæ tutela ab *Ænea* in Italiam ut constans opinio tulit allatum fuerit, verum vel maxime antiqui Romanorum nummi, ubi quam sæpissime *Vesta Palladium* manu tenens occurrit, quales exhibet *Vir* & dignitate *Illustri* & doctrina *Ezech. Spanhemius*; (q) Ex quibus apparet repositum hoc simulacrum q) Diff. de Vesta & Prytanibus.

fuisse in *Vestæ* penetralibus ibique cultum, quo facit & *Philostrati* locus (r) ab eodem jam adductus, ubi de tribus *Vestalibus* a *Domitiano* multatis loquitur, *ἀς ἀγνῶς τὴν ΙΑΙΑ-ΛΑ ΑΘΗΝΑΝ καὶ τὸ ἐκεί πῦρ διεσπένειν ἔδει*. Observamus simul ignem illum perpetuum non tam in *Vestæ* quam in *Palladis* honorem arsisse ex *Propertio* (s)

m) contra
Symm. L. II.
v. 346. conf.
L. I. v. 290.

c. 13.

p) ap. Cyrill.
L. IV. p. 115. sq.

q) Diff. de Vesta & Prytanibus.
r) Vit. Apollon. VII. 3.

s) IV. 4.

Vesta Iliaca felix tutela favilla.

- t) Num. Imp. Prostat & nummus Claudii apud *Painum* (t) hinc *Claudii* & *Augusti*, altera parte *Θεῶς Ρώμης* & *ἱερᾶς συγγλήτης* capita referens, in quorum medio stat *Minerva* sub cuius pedibus legitur *IAI*. Hæc jam consignatis idem mecum sentire sententiamque meam ex *Servio* præterea & *Lampridio* firmare video *Ill. Spanhemium* (u) cuius tanta apud me & omnes bonos esse debet autoritas, ut invictum inde robor opinioni meæ accessisse non sine causa iudicem.

§. VI.

- Locum etiam quendam hic sibi vindicant *averrunciantium Dii*, de quibus credebant posse eos avertere pericula imminencia. Sic enim *Varro* (x) *Avertendo averrunciant*, ut *DEUS qui iis rebus præst* *AVERRUNCUS*. Itaque ab eo precari solent ut pericula avertat. Mitto hic *Thracum* atque *Ilyriorum* argenteas statuas adversus barbarorum incursiones in finibus positas *Olympiodoro* (y) memoratas, mitto & *Zabiorum* aureas. Mitterem & *Teraphim* plane nisi insignis hanc in rem locus esset apud *Pseudo Justinum* (z) quem non satis cepit *Interpres*. Quæritur ibi: *Εἰ Θεός ἐστὶ δημιουργός καὶ δεσπότης τῆς κτίσεως, πῶς τὰ ἀπολλωνίς ΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ἐν τοῖς μέγεσι τῆς κτίσεως δύναται*. Non perpexit *Interpres*, quid sint *τελέσματα*, adeoque obscuro vocabulo transtulit *effectus*. Verum ex responsione ad hanc quaestionem ubi mentio fit *δαίμων* ἐν τῷ ἐκείνῳ ἀγάλματι ἰδρυμένης apparet, fuisse imagunculam, magica arte ad siderum motum confectam, quales Arabibus voce cum Græca satis conveniente vocantur *Talisman*. Quæ propterea etiam fuere memoranda, quoniam frustra in Lexicis vulgaribus vocem *τελέσματα* & *ἀποτελέσματα* (quam idem Auctor in responsione habet) eo significatione quaeras.

§. VII.

- Hi *averrunci Dii* apud Græcos *ἀλεξιμάχους, ἀλεξίηραίους, σωτήρας* pariebant. *Jupiter ἀλεξίηραῖος* Thebis cultus ut ex *Æschylo* (a) ejusque *Schol.* liquet. *Hercules*

les ἀλεξίκακⓄ apud Clem. Alexandr. (b) Minerva Σω- b) Protrept. p.
τήσα appellata Athenarum præses, ut patet ex Lycurgo O- m. 16.
ratore (c) & præterea ex Aristophane (d) ubi mystarum c) Adv. Leocrat.
chorus: p. m. 114.
d) Ran. I, 7.

Ἄλεις τὴν ΣΩΤΕΙΡΑΝ γυναιῶς

τῆ Φωνῆ μοιπάζων

ἢ τὴν χάραν ΣΩΖΕΙΝ Φῆσ' ἐς τὰς ὄρας.

Nec prætereundus facile ἄγγος Apollo, qui *Enkharbio* re-
ferente (c) ante portas ὡς ἀλεξίκακⓄ cultus est. ἄγγος (c) ad H. B. p.
dicebatur, ab ἄγγα, quod vicum denotat, quia publice in- 116. Ed. Ba-
viis colebantur, ut *Hecate*, *Mercurius*, alique *viales Dii*. fil.
Huic *Apollini* ἄγγος ante fores domuum erigebatur aliquid
ἄγγος etiam dictum. Illud *aram* præ foribus stantem
& columnæ formam habentem *Cratinus* & *Menander* ab
Harpocracione adducti (f) statuunt, quibus favere videtur So- f) v. *Ayovizē*.
phocles (g) scribens, g) fragm. ex
Laocoonte,
ibid,

λαμπρὴ δ' ΑΓΙΕΤΕ ΒΩΜΟΣ ἀτμίζων πυρὶ,

Σύνοισι σαλαγγαῖσι, βαρβαίων ενουμίας.

Harpocracion tamen simpliciter de columnæ *Apollini* huic
sacra explicat, quæ superius in acutum deficiit, quod idem
& *Eustathius* sentit, de forma nihil addens. *Columnarum*
vero alias usum in templis atque sacris usitatum fuisse illud
demonstrat, quod donaria columnis affixa fuerint, qua de re
Propertius (h) h) II. 14.

Magna ego DONA tua figam Cypheræ CO-
LUMNA.

Quemadmodum etiam gemma apud *Begerum* (i) salutis sa- i) Thef. Brand.
crificium exhibens, *columnam* repræsentat, cui figura virilis T. I. p. 69.
caput arietis *Æsculapio* sacrum affigere cernitur. Quid
quod *columnas* antiquitus imaginum statuarumque loco cul- k) Strom. I.
tas tradit *Clemens Alexandrinus*. (k) p. 348.

§. VIII.

Non solem autem gentium universarum aut urbium,
verum & hominum singulorum præses erant Demones.
GENIUS est Deus inquit *Censorinus* (l) cujus in tutela ut l) de die natal.
quisque est vivit. Et paulo post: GENIUS ita nobis affi- c. 3.
duus

duus observator appositus est, ut ne puncto quidem temporis longius abscedat, sed ab utero matris exceptus ad extremum vitæ diem comiretur. Custodes hominis GENIOS appellat Apulejus. (m) Ferebantque Theologi sec. Ammian. Marcellinum (n) in lucem editis hominibus cunctis velut aclus rectorum NVMINA sociari. ΔΑΙΜΟΝΑ γένεσιον vocat Pindarus. (o) & alibi (p) ΠΟΤΜΟΝ συγγυνη. Quamvis enim πότμος proprie sit fatum, nihil tamen impedit, quo minus & genium fata nostra dirigentem notet, cum Ammianus l. c. ex Theologorum sententia salva fatali necessitate hunc GENIUM novis sociari dicat. Nec uno modo sibi hunc Demonem conceperunt. Fuere enim, qui cum mente humana quam passim Demona dici notum est confunderent, unde illud Poëta

Est DEUS in nobis sunt & commercia cali.

- q) I. 14. Fecit hoc Epistetus (q) in Dissertationibus ab Arriano collectis, ὁ Ζεὺς inquit ΕΠΙΤΡΟΠΟΝ ἐκάσῳ παρέστησε τὸν ἐκάστῳ ΔΑΙΜΟΝΑ. Ubi mentem humanam ipsum intelligere facile capiet, qui diligenti manu Antonini Imperatoris scripta trivit. Fecit & Seneca (r) scribens: Sacer intra nos SPIRITUS sedet, malorum bonorumque nostrorum observator & custos. Nemo autem clarius hoc prodit Jamblicho Epistola ad Pæmenium (s) ΔΑΙΜΟΝ ὄντι ἀΨΥΧΑ, αὐτὰ γὰρ ἀρχαὶ καὶ κνεῖ τῶ διόλω ζώω.

§. IX.

- Alii tamen divisi quid esse a mente humana Demonem seu genium tutelarem existimabant. Apparet hoc ex Martiano Capella (t) dicente. Ideoque GENIUS dicitur, quoniam cum quis hominum genus fuerit, mox eidem copulatur. Hic tutelator fidissimusque germanus, animos omnium mentesque custodit. Quod si vero animos mentesque custodit aliquid ab animo menteque separati esse debet. Explicat hanc doctrinam ulterius eleganti loco Hermes Trismegistus (u) Γενόμερον γὰρ inquit, ἡμῶν ἐκάστον, καὶ ψυχῶν τῶν παραλαβάνονσι ΔΑΙΜΟΝΕΣ, οἱ κατ' ἐκείνην τὴν τιμὴν τῆς ἡμέσεως ὑπηρεταί, οἱ ἐτάγησαν ἐν ἐκάστῳ αἰε.
- u) Poëman r. Trismegistus (u) Γενόμερον γὰρ inquit, ἡμῶν ἐκάστον, καὶ ψυχῶν τῶν παραλαβάνονσι ΔΑΙΜΟΝΕΣ, οἱ κατ' ἐκείνην τὴν τιμὴν τῆς ἡμέσεως ὑπηρεταί, οἱ ἐτάγησαν ἐν ἐκάστῳ αἰε.

ἀπέθαν. Quæ quis non videt Ægyptiacam doctrinam aperte referre? Quin imo Iamblichus (x) argumentis hoc x) S. IX. 8. ipsum demonstrat, quod Damon proprius mens esse non possit.

S. X.

Hinc generationibus præsidere putati, qua propter Orphæum (y) Genium vocat

παγῆστέτην, βιοδώτορα θνητῶν.

y) H. in dalm.

Et Censorinus (z) Genium exinde vocari dicit, quia ut genatur caret. Γενεθλίοι θεοὶ proinde vocabantur, quibus vel

z) l. supr. 8.

propitiis vel iratis quis in lucem prodibat. Putat huc pertinere Vir Claræ eruditionis Casp. Baribolinus (a) locum O-

a) in Ann. ad

vidii (b)

Parent, Tr.

de Puerpe-

rio vet. p. 51.

b) de Ponto.

I. 9.

At tibi nascenti, quod toto pectore later

Nerunt fatales fortia fila Deæ.

Cui autem non clarum est de Parcis hic loqui Poetam a

ἡγεθλίοις illis θεοῖς plane diversis? Eodem respectu con-

junctioni anima cum corpore hi Demones præfecti. Ele-

gans in hac doctrina ut in aliis maxime est Iamblichus, per-

tinetque huc in Tr. ejus de Myster. Sect. II. cap. I. quod ex-

plicare, quia non admodum est prolixum conabimur. De-

monstraturus nempe ibi est Porphyrio, num essentia, num-

potentia, num operationibus Demones ab heroibus & ani-

mis humanis differant. Ea propter ΔΑΙΜΟΝΑΣ dicit,

κατὰ τὰς φρονήσεις καὶ ἡμιεργίας θεῶν δωδέκας, ἐν

τῇ προῤῥωσίᾳ τῆς περὶ δὲ διποτελεῖσθαι καὶ τῶν ἐξῆς τῶν

διαμυστημένων παραγέσθαι. Quem locum cum jam in-

priori dissertatione (c) ex Procli doctrina explicatum dederim-

c) S. XXII.

us, paucis hic solum, ne quid intactum relinquamus su-

mus præterituri. Dicit nempe descendere Demones à Diis

ex ultima classum quibus conjungitur apud Proclum τὸ ἐν

ἐν καὶ τὸ ἐν ὄν sive ut clarius dicam ex angelis, & quidem

preclaros generativis & opificibus facultatibus. Heroes au-

tem descendere pergunt κατὰ τὰς τῆς ζωῆς ἐν τοῖς θεοῖς λό-

γους, seu ex facultatibus Deorum vivificis, & ab iis anima-

rum perfectissimas desumi. (Mentem nempe humanam ex

B

in-

inferiori Dæmonum classe ortum habere statuebant.) Adeoque cum Dæmonum atque heroum natura non una sit causa, necessarium fieri, ut & ipsi inter se essentia differant. Dæmones nempe per suam essentiam perfectiores esse naturarum mundanarum & suis provincias prout singulis sint tribuâ observare. Heroes contra habere naturam vivificam, rationalem, & per quam anima imperare possint. Facultates igitur Dæmonum esse ut generent, generatis presint, animamque cum corpore conjungant. Heroum, ut vivificent, hominemque dirigant, esse vero has diviâmes heroum γενέσεως δόπολυρδίας, i. e. nihil ipsas ad generationem rerum facere, quippe quod sit Dæmonum. Unde facile illuc inducor intelligi hic per vitam quam in potestate sua habent heroes debere vitam Philosophicam, sicut alias de morte Philosophica frequens apud hos scriptores mentio & quemadmodum accipiendum quoque judico illum Jamblichi locum (d) ubi ΔΑΙΜΟΝΑ ἰδ.ον δόποληωτήν vocat τῶν ΒΙΩΝ τῆς ψυχῆς, ubi & illud quod nos volumus clarissimis verbis asserit, nempe ΣΤΝΔΕΙΝ ἀύδν τήν εἰς σῶμα καλῆσαι ΠΤΧΗΝ πρὸς τὸ ΣΩΜΑ.

§. XI.

Ea propter dirigere eos actiones vitamque humanam creditum est. Stoicorum ea sententia fuit, qui dicebant esse quosdam Dæmones ἀνθρώπων συμπάθειαν ἔχοντας, ΕΠΟΠΤΑΣ τῶν ἀνθρώπων ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ, ut est apud Lærtium (c) Idem tradit & Hermes Trismegistus, (f) qui eos τὰ τῶν ἀνθρώπων ἘΦΟΡΑΙΝ dicit. Et a Prolo (g) ΟΤ ΛΑΚΕΣ ἀνθρώπων γένος dicuntur. Quin imo ut docet nos Celsus (h) Ægyptii existimabant corporis humani partibus 36, totidem etiam præesse Dæmones, quorum & nomina ibi refert, utpote sunt χνμην, χναχμην, &c. Quemadmodum & quidam docuerunt omnia in tergo membra sub Platonis directorio esse, teste Artemidoro. (i) Astrologi etiam Climacteres h. e. pericula vite a Dæmonibus, qui natale temperant astrum deducebant, ut ὁ πᾶν in Tr. de annis Climactericis passim demonstrat. Sic in eorundem Astro-

e) VII. 131.

f) Poem. XVI.

g)

h) ad Hef.

Opp. v. 150.

h) ap. Origen.

L. VIII.

i) Onirocr. I. 31.

Astrologorum doctrina κληρονομία τυχής seu fors fortuna, quam ex luna, & κληρονομία ΔΑΙΜΟΝΟΣ, fors Demonis quam ex Sole petebant sunt obvia. Μεγίστην Demonis τα αγαθά κληρονομία κακὰ ἀνθρώποις dicit Proclus, (k) Πλάτων (k) ad Hes. l. c. ὅσται vocantur ab Orpheo (l) & Hesiodo (m) Gaudiorum (l) H. in Δαίμ. item & tristitia autores. Sic enim Orpheus (m) l. c.

Ἐν σοι γὰρ ἈΤΤΗΣ ΤΕ ΧΑΡΑΣ κληρονομία οὐκ ἔστιν.

§. XII.

Internuncii porro inter DEOS erant atque homines. Hinc Plato (n) scripsit, quod sint ΕΡΜΗΝΕΥΟΝΤΕΣ κληρονομία ΔΙΑΠΟΡΟΜΕΤΟΝΤΕΣ θεοὶς τὰ παρ' ἀνθρώπων, κληρονομία ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς ΔΕΗΣΕΙΣ κληρονομία ΘΕΣΙΑΣ, τῶν τε τὰς ΕΠΙΤΑΞΕΙΣ τε ΑΜΟΙΒΑΣ τῶν θυσιῶν. Ex quo illud haufere Porphyrius (o) Plutarchus (p) & ut arbitror etiam Jamblichus (q). In Mythicis hoc munere functi dicuntur Mercurius atque Isis, quam ΘΕΩΝ κατὰ μῦθον ΑΓΓΕΛΟΝ vocat Enstatius, (r) Ratiocinandi argumenta nobis per eos suppeditari ait Jamblichus (s), suggerere qua loqui debemus M. Tyrius (t) ex hoc Homeri loco (u) probat

Ἡλέμαχ' ἀλλὰ μὲν αὐτὸς εἰσι φέρεσι σῆσι νόσεις
 Ἄλλ' αὖτ' κληρονομία ΔΑΙΜΟΝ ΤΠΟΘΗΣΕΤΑΙ.

Τοὶς χρεῖσι συνεπιλαμβάνειν, τοὶς δ' ἀδικησέσσι τιμωρεῖν, τοὶς δ' ἀδικῶσι περιστρέφειν τὴν δικὴν idem docet (x). Εὐφραίνει κληρονομία διαγέλλειν ἡμῖν τὰς παρὰ εὐζωίας κάνονας (y) Hierocles dicit (y) Aulonia hortari Servius. (z)

§. XIII.

Sunt vero etiam functiones Demonum circa animam humanam solum versantes. Sic ex ὑπερσομοίσι θεοὶς τὰς μὲν τὸν ΝΟΤΟΝ τὰς δ' τὰς ΨΥΧΑΣ ποιεῖν dicit Salustius (a). Quod animam cum corpore conjungant jam supra vidimus. Animam autem conjunctam ita dirigunt ut per eorum βέλῃσιν ἀγαθὴν κληρονομία ἐνδοξομένη φάτος ἐλαμψὴν ἀνώσει χωρῶσα ὅππ' μείζονα τάξιν τὴν ἀγγελικὴν προεβαίη, ex Jamblichi doctrina (b) qui alibi (c) dicit τὸ ΑΠΟΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ τῶν ΨΥΧΩΝ τέλος εἶναι ἐν τοῖς ΘΕΟΙΣ. Illustrat eum Salustius (d) scribens: Τὰς ΨΥΧΑΣ τῶ σῶματι ἐξελκυσάμενος

θύσας ΘΕΟΙ ΚΑΘΑΡΣΙΟΙ καὶ ΔΑΙΜΟΝΕΣ τῶν ἀμαρτη-
 μάτων ΚΑΘΑΙΡΟΤΕΙ. Nec purgant solum animas verum
 & pro diversis classibus diversa alia in iis operantur. *Ar-*
*changel*i nempe ad superiora eam ducunt, *Angeli* a vincu-
 lis materiae solvunt, *Demon*es eis τὴν φύσιν detrahunt, sive
 ut naturae ordini fatique imperio obsequantur adigunt, ut
 ex alio loco hujus Autoris (e) explico, (τὴν φύσιν autem ani-
 ma inferiorē esse itidem aliunde patet,) (f) *heroes* ad sensibi-
 lium rerum curam trahunt, *Archontes* tandem mundana-
 rum rerum atque materialium imperium tradunt, ut *Jam-*
blichus haec omnia prolixè exponit (g). De proprio *Damo-*
ne, quomodo nos e terrenis eripiat eleganter loquitur *Anto-*
nius, (h) Ἀγεῖν ἡμᾶς καὶ καθίξειν πρὸς τὴν θείαν πολι-
 τείαν ἀπὸ τῆς ἐν γῆ διατελευτήσας ab *Hierocle* (i) dicuntur &
Jamblichus. (k) Hos, quosque *Salustius* καθαρσίς θεῶς
 vocat, alii λυσίς dicunt, de quibus *Pollux* vidēri potest (l)
 & *Gruterianum Inscriptionum opus*, (m) Hi cineres etiam
 mortuorum non sinebant pollui, unde in *Inscr.* cujus *Sal-*
masius (n) meminit, dicitur, Δουρεῖες ἀπέχεσθαι, ΔΕΙΣΙΟΙ κό-
 νειν ὀρώσων. Hinc & *Plato* (o) dicit, Αἱ τελευτῶν αὐτῶν μέγαν
 δύναμιν καὶ οἱ ΔΕΙΣΙΟΙ ΘΕΟΙ, quibus verbis respondet ali-
 cui dicenti, *pænas* apud inferos perpetiendas nobis esse pro
 omnibus in vita injuste factis.

§. XIV.

Hæc adeo fuerunt, quæ ad *Dæmones* hominum vitæ
 adeo humane Πηγάδας pertinere videbantur. Docebimus
 nunc, quemadmodum aliis quoque rebus fuerint præfeci.
 Μεγάλα μέση τῶν ὑπὸ σελήνην τόπων διοικεῖν, imbribus,
 tempestatibus, fertilitati, &c. præesse dicuntur a *Porphyrio*

- p) de Abſt. L. II. §. 38.
 q) Introd. in Philof. Pla-
 ton. c. 15.
 r) ad II. β. p. 114.
 s) S. V. 27.

ἑω[ὸς] τις ὑπ' αὐτῆ κοινῶς ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ καὶ καθ' ἕκαστον
ΙΕΡΟΝ ὁ ἰδιῶ. *Singulas domus suos habuisse genios, a Ro-*
manis lares a Græcis θεῶς κατοικίδιος appellatos noto no-
tius est. Si quis tamen probationem exigit, audiat apud
Plautum (t) larem Prologum

t) Aulular.

Ego LAR sum FAMILIARIS, ex hac familia

Unde exeuntem me aspexistis.

Hinc ἐφεῖς⊕ & ἐφεῖς⊕ Jupiter cultus τοῖς συνοικέσι.
Instar omnium hic fit locus Prudentii (u)

u) contr. Sym.

Quaquam cur GENIUM Romæ mihi fingitis
unum 1. II. v. 444.

Cum portis, domibus, thermis, stabulis soleatis

Assignare suos GENIOS? perque omnia membra

Urbis, perque locos GENIORUM millia multa

Fingere, ne PROPRIA vacet angulus ullus ab UM-
BR A.

Hinc Eufatbius (x) *juxta quos vis etiam caminos Vulcani* x) ad Od. p.
scŕilia simulacra ὡς ΔΑΙΜΟΝΑΣ τινὰς ΕΠΙΣΤΑΤΑΣ collo- v. 455.

cata observat. Et quam sæpe in Inscriptionibus & nummis,
GENIOS CONVENTUUM, COLLEGIORUM, LOCO-
RUM, MUNICIPES, EXERCITUUM, FAMILIARUM,
SOCIETATUM, JUCUNDITATIS, ÆTERNALES, PLA-
CIFEROS &c. memoratos dicam? Quin imo GENIOS

quoque DEORUM, ut ita Genius Martis extat (y) quod di- ap. Reines.
ctum puto de illo numine, quod cum statutis Deorum rite Cl. I. n. 85.

factis uniri debebant theurgi. Hoc quoque respectu men-
sarum turela Hercules erat alias etiam ob ἀδδηφάγλαν ce-
lebris. Sic enim de eo Statius (z) z) Sylv. IV.

castæ GENIUS turelaque MENSÆ

AMPHYTRIONIADES.

§. XV.

Astrorum erant rectores, docet nos hanc rem satis
prolixè profundus Philosophus Jamblichus (a) cujus doctri- a) S. I. 17. 19.
næ summa eo redit, ut dicat, corpus illud celestium Deo-
rum seu siderum regi ab immateriali Dæmone, ita tamen,
ut hoc corpus nihil impediatur actiones Dæmonum, nec iis ob-

B 3

ster,

stet, quo minus se semper ad τὸ ἐν τῶν Θεῶν referre que-
ant, adeoque ab unitate & simplicitate divinorum inter se
eos non abstrabat. Quinimo caelestia corpora ad immate-
rialitatem proxime accedere, ratione sue simplicitatis, indi-
visibilitatis, immutabilitatis, uniformis motus, & vita cui-
que illorum indita statuit. Pergit dicere, Demones illos
astrorum oriri ἐν τῷ νοῦτῳ, & ab illis proficisci τὰ ἐμφα-
νῆ τῶν Θεῶν ἀγάλματῶν, sive ipsa de quibus loquimur a-
stra, ita ut haec suorum demonum sint imagines. Connetti-
t vero demonem cum astro, διὰ τὸν ἀφ' ἑνὸς περὶ οὗ καὶ εἰς
ἐνα τῶν ὁλῶν ἀναγωγὴν, καὶ ἑνὸς πάντῃν ἰσχυροῦς, i. e. per
progressum seu ortum utriusque ex unitate & κοινῇ
μέσσει τῶν Θεῶν, per revolutionem & circulationem quasi
omnium rerum ad illud unum, & per imperium, quod est
illi uni in universa. De uno hoc elegantissime juxta

b) p. 34.

c) S. IX. 2.

d) ap. Stob. Ecl.
Phyl. c. 3.

e) Poem. c. 3.
Sec. 2.

f) c. II. Sec. 7.

g) ap. Procl. in

Tim. p. 49.

h) ibid.

& abinstituto nostro aliena si hoc loco explicare vellemus.
Decanos ejusmodi demones vocabant & λειτουργῶς in sua
arte Astrologi, quorum rursus mentio est apud Jamblichum,
(c) hi sunt Θεοὶ θεοὶ καὶ ἑρανοὶ, σὺν τε τῇ παλῆς πε-
ριαγήσει κατὰ λόγον ὅσα θεοὶ τῶ περὶ τοῦ καὶ νοῦτῳ
Onati Pythagorei (d). Sunt de iis etiam loca Hermetis (e)
καὶ ᾧφθῆ inquit ὁ ἕρανος ἐν κύκλοις ἐπ' αὐτῶν, καὶ ΘΕΟΙ τῶν
ἐν ἈΣΤΡΟΝ ΙΑΕΑΙΣ ὅπ' ἀνομήροι, [qui sunt Dæmones] σὺν
τοῖς αὐτῶν ΣΗΜΒΟΙΟΙΣ [astris scil. u. pote Dæmonum illorum
imaginibus] ἀπασιν. Et rursus (f) de 7. mundis loquitur intelli-
gitque sine dubio orbis planetarum, cum dicat σεληνῆν
πάντων ἐκένων περὶ οὐρανόν, & post pauca, θεῶν αὐτῶν καὶ
τὸ πλῆθος ΔΘΑΝΑΤΩΝ ΖΩΩΝ ὅσον ἔστι. Hinc dedu-
cendum arbitror quod Esculapius ἕξ σεληνιακός, Apollo
ἑπτακοσίων vocetur a Porphyrio (g) quamvis Jamblichus (h)
ἀστρονομία ἐν ἑλίῳ θεῶν dixerit.

S. XVI.

Occasione ista prætereire nolui notabile satis jusuran-
dum quod ab initiandis Astrologia præstatur, extatque
apud celebrem & ineditum adhuc scriptorem Astrologum
Vot-

Vettium Valerium (i). Et quamvis editum jam sit a Salma- i) Init. L. VII.
 fo, (k) tamen, quia nec illius scripta omnium teruntur mani- k) de Ann.
 bus hic apponere non tædebit. Εντυγχάνοντας ὁκίζω Clim. p. 782,
 ἡλὶς μὲν ἴσον κύκλον, καὶ σελήνης ἀνάμεικτος δεξιᾶς, τῶν
 τελιοπῶν ἀσέρον δυνάμεις, καὶ κύκλον δύο καὶ δέκα ζω- II (o)
 δίων, ἐν δόκιμῶσι ταύτῃ εἶχει καὶ τοῖς ἀπαιδευτοῖς ἢ
 ἀμνητοῖς μὴ μετ' ὀδύνα, τιμῆν τε καὶ μνήμην τῷ εἰσηγη-
 σαυδρῶ δροτιέμεν. Ἐσοῦσιν μὲν εὐ εἶη, καὶ καταδυμοῖ
 οἱ περχειρροὶ θεοὶ, ἀποροῦσιν ἢ τὰ ἐναντία.

§. XVII.

Sed ad rem redeamus. Salustius (l) τὰς ἐγχοσμίας l) de Diis &
 Deos dicit facere mundum, τὰς ὑπεροσμίας autem facere mundo c.6.
 Deos se inferiores, illos etiam animare mundum, connectere
 & ita adornatum custodire. Toti fere quos sunt actiones
 statusque hominum diversas Demonum ratione officiorum
 classes constituit M. Tyrius (m) Deo summo servium ut declarat m) Diff. VI.
 Orpheus (n) ΕΠΙΧΡΕΤΑ ΚΟΤΙΝΙΟΤΑΡΧΗΙΟΙ n) p. 170.
 Σὼ ἢ θεῶν πυρῶν παρῆσιν ΠΟΛΤΜΟΧΘΟΙ n) ap. Clem.
 ΑΓΓΕΛΟΙ. Alex. p. m.
 603. b.

Quo pertinet, quæ de iis Jamblichus differit (o) ὁ περὶ θε- o) S. I. 5.
 γῶν ὄντας, i. e. qui non propria voluntate aliquid facere pos-
 sint, sed ΤΙΠΗΡΕΤΙΚΟΤΕ τῆς ἀγαθῆς τῶν ΘΕΩΝ ΒΟΤΑΗ-
 ΣΕΩΣ eos asserens. Quomodo sibi ipsis in ministerio invi-
 cem sint subordinati idem explicat (p) scribens, Circa DEOS p) II, 7-
 esse satellitium Deorum, vel angelorum, circa archangelos
 περὶ αὐτῶν ἀγγέλων vel equali cum iis ordine vel subse-
 quentes, ut adeo quemadmodum paulo post (q) loquitur, q) p. 49.
 a Diis dependeant omnia tria genera, ab archangelis an-
 geli, ab angelis Demones & hoc ordine sibi invicem sine
 ὑπερῆκτα.

§. XVIII.

Jam tandem ad ea etiam, quæ male agere crede-
 bantur Demones progrediemur. Terrent & nocent ut de
 larvis tradit Apulejus (r) inane terriculamentum bonis ho- r) de D. S. p. 79.
 minibus eos vocans. Huc pertinet & Heliodori locus, (s) s) Ethiop. V. 4
 ΕΠΑΙΖΕ ἢ ἀεὶ τι τὸν κημιονα ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ, ὃ καὶ τὰ
 ἀλ-

ἀλλὰ ΧΑΕΤΗΝ ὡς ὄπισθεν τὰ ἈΝΘΡΩΠΕΙΑ πεποιήται.
 t) de C. Pl. v. 11. *Vim ipsorum nocivam non Theophrastus (t) solum indicat*
 de variis arborum aut plantarum ΦΟΡΑΙΣ agens, dicens-
 que, ὡς γ' ἐμαὶ καὶ ἄπὸ τῶν ΔΑΙΜΟΝΩΝ συμβαίνουσι,
 u) Il. 15. *verum & Heliodorus (u) altera vice, ubi Calasiris Memphiti-*
eus sacerdos Rhodopen quandam se in amorem pellexisse
iradit, se vero ne officium suum pollueret, voluntarium sus-
cepisse exilium, σωθέντα ὡς τῶν πεπερωμένων ὄπιν ὑπόκει-
σις, καὶ ὡς ὁ τότε εἰληχῶς ΔΑΙΜΩΝ οἰοῦναι προσωπίον
αὐτὴν ὑπῆλθε. Ἰποκρίσεως & προσωπίου vocabula ex
veteri Comœdia defumta facile apparet, illud forte non ita
obvium, quid per τὸν τότε εἰληχῶτα ΔΑΙΜΩΝΑ intelligat-
tur. Non enim putandum indicari hic Genium qui a prin-
cipio vitæ hominibus cultus additur, cui repugnat τὸ τότε,
verum astrorum qui tunc erat statum. Ostendunt hoc
non modo sequentia, ubi dicit: Ἐδοῖεν γὰρ, μὴ τὰ τότε
ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΝΤΟΣ ΑΣΤΕΡΟΣ Ἰπλοῖσάν(θ) καὶ πρὸς τὸ
αἰερότερον τῶν ἔργων ἐκινηθεῖν. Sed & antecedentia
 x) c. 24. *(x) ubi ita loquitur: Ἐ πολλοῖς ἢ ὕστερον ἔτεσιν, ΟΤΡΑΝΙΑ*
ΦΩΣΤΗΡΩΝ εἰμαρμένη περὶ ὀ(θ) τρέπει τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ
ἕμμα ΚΡΟΝΙΩΝ [i. e. Saturni sidus] εἰς τὸν οἶκον ἐνέσκηψε,
τὴν ὄπιν τὸ ΧΕΙΡΩΝ μεταγωγὴν περὶ Φηνε. Quem locum
 y) Poem. c. 16. *optime explicat Hermes (y) ἔτοι γὰρ [ncmpe οἱ ταχθέντες*
 Sect. II. *ἐν ἐκείνῳ τῶν ΑΣΤΕΡΩΝ ΔΑΙΜΟΝΕΣ] κατὰ σιγμὴν ἐναλ-*
λάσοισι, ἔχ' οἱ αὐτοὶ Ἰπιδρόσιες, ἀλλ' ἀνακυκλῶνται.
Adeoque Calasiridis felicitas astrorum priori fausto statu
mutato Saturnoque regnante plane invertebatur. Quæ
quia Ægyptiorum maxime hac in re hypotheses exacte decla-
rant, paulo altius repetenda fuerunt.

§. XIX.

Ad mala preterea nos incitare putati. Sic enim Ser-
 z) ad Æn. VI. *vius (z) ex duobus Geniis qui nobis addantur alterum ad*
 v. 440. *mala depravare dicit, ὅπλίζεν εἰς ἈΝΟΜΙΑΝ Hermes, (a)*
 a) Poem. c. 1. *εἰς ΚΑΡΩΝ τρέπειν Pindarus, (b) Huc & Sophoclis locus*
 b) Pyth. Od. 3. *(c) pertinet,*
 c) Ajac. v. 243.

ΚΑ.

-ος (ΚΑΚΑ) δαιμόνων ῥήματ' ἂν ΔΑΙΜΩΝ
(ο) κηδεῖς ἀνδρῶν ΕΙΔΑΞΕ. ἠποφθ

Malo enim ibi δαίμονα κακῶν quam cūm Schol. μενῖαν in-
telligere. Ἀλάστορες hi Dæmones audiebant, quod patet
ex *Heliodoro* (d) qui de parricida asserit, quod fuerit ὑπὸ d) l. 13.
ΔΑΙΜΟΝΩΝ ἈΛΑΣΤΟΡΩΝ ὅτι τὸς γεννήσασθαι εἰλαθεῖς.
Cum sint alias ἀλάστορες δαίμονες, ΔΑΗΣΤΩΝ τινῶν ἡσθ
παλαιῶν μισαμάτων μνημῆας ἐπεξίοντες; ut *Plutarchus*
docet, (e) quo sensu, [ut obiter moncam] ἀλάστορες etiam. e) de def. Orac.
dicuntur hostes Ajacis apud *Sophoclem*, (f) non ut *Triclinius* f) Ajac. v. 373.
vult tanquam κακοὶ ἢ Φονεῖς. Πολέμους & τράσεις excitare
eos *Plutarchus*. (g) Malis etiam nos afficere scribit *Hom-* g) de def. Orac.
erus (h) h) Epod. 5. p. m. 188.

Nocturnus occurram furor
Petamque vultus UMBRA curvis unguibus
Que vis DEORUM est MANIUM.

Et inquietis assidens precordiis
Pavore somnos auferam.

In Mythicis hac operatione Ἀτὲ dea insignis; de qua loqui
puto *Sophoclem* (i) i) Ajac. v. 401

Ἄλλὰ μ' ἂν Διὸς ἀλκίμα θεὸς
Ὀλέθειον αἰκίζεῖ.

Nam eadem Ate ab *Homerō*. k) appellatur k) Il. 7.
πρόσσα ΔΙΟΣ ΘΡΓΑΤΗΡ Ἀτῆ.

Estque egregia planè de Ate observatio Viri incomparabilis
If. *Vossii* (l) quod Ate eadem sit ac *Nemesis*, & sicut plures l) ad Catull.
fuerint *Nemeses* ita & plures sint *Atæ*, quo nomine ap- P. 112.
pellate sint, non furia tantum, sed & *Parca* & alia *Dea*
Jovis filia, ac in puniendis hominibus ministra.

Hæc satis prolixè de officiis ac operationibus horum
spirituum dicta sufficiant, quibus adjungimus proxime eo-
rum etiam apparitiones. Apparere eos tam certum a gen-
tilibus habitum, ut mirari sint *Pythagorei* oppido si quis se
denegaret unquam vidisse *Dæmonem*, ut refert *Apulejus* (m). m) de D. S.
Injuri in hanc materiam ipsiusque æstimatores esse mus si P. 83.

C sic

n) S. II. tota. sicco pede egregia de his apparitionibus *Jamblichi* (n) doctrina prætereatur. Ostendit admirabilis hic scriptor, (o) discrimen aliquod esse in apparitionibus specierum divinorum, adeoque docet, DEORUM *Φασμα* esse simplicia, salutaria, immutabilia & magnitudinis ratione & forma, ordinata nec turbulenta, ineffabili tandem ac divina plane pulchritudine conspicua. DÆMONUM contra, varia, ita ut idem spiritus mox magnus mox parvus appareat, terribiliter confusa, pulchra quidem sed pro ratione sue nature, perquam ut alibi monet vapores mundanos admistos habent, materizque propiores sunt. ANGELORUM singulis partibus paulo Dæmonibus superiora, ita ut sint simpliciora, miriora, magis immutabilia, quierum aliquem & satis ordinatum motum habentia, paulisper tandem pulchriora. ARCHANGELORUM phasmata Diis utpote illis propiorum conveniunt magis. Hincque sunt *βλοσυροὶ ἄμα καὶ ἡμῆσθ*, terrore & jucunditate mista, immutabilitate Deos proxime attingentia, maxima prædita pulchritudine, sed non ita mirabili ac ineffabili ut Diis. Eoque ordine reliquarum etiam specierum, Archontum puta, heroum ac animarum attributa pro sua cujusque ad superiora relatione disponuntur.

§. XXI.

p) c. 4.

DEORUM porro (p) in apparendo celeritas tanta, ut τὸ ὄν sint ταχύτῳ, qua recepta apud Græcos scriptores consuetudine loquendi, summa & conceptus nostros superans celeritas indicatur, sic *Hesiodus* (q) de Perseo, ὄψε ΝΟΗΜΑ ἐποτάτο, Longus etiam (r) *Σάηον τῷ ΝΟΗΜΑΤΟΣ παρὰ τὴν χλὸν κατέδραμε*. Unde & ad Latinos hæc formula transit inter quos *Claudianus* (s) Plutonis quos tam celeres fuisse scribit, quantum

Non leve sollicitæ MENTIS discurret acumen.

Non obstante tamen hac celeritate, operationes deorum quod addit *Jamblichus* sunt ἀκίνητοι καὶ σταθεροί, quemadmodum videlicet circuli Peripheria centro immobili circumvolvitur. In ARCHANGELORUM contra phasmatis

q) Scur. v. 222.

r) Pastor. III. P. 100.

s) de Rapt. Prof. L. II. v. 201.

bus celeritas cum stabilitibus istis operationibus est σύμμιξις. Stabiles dico operationes cum pro δραστηρίοις legere malim apud Jamblichum διαστηρίοις; ut adeo cum αἰκνήτοις istis καὶ σταθεραῖς ἐνεργείαις conveniant, solo hoc discrimine, quod in Diis apparitionis celeritas & operationis firmitas bene sint distincta, in archangelis confusa. ANGELI motuum quidem habent, sed in hoc motu non pariter, τὸ αἶμα τὰ λέγειν ὑποτελεστικόν. DEMONES tandem speciem magis celeritatis præbent, quam ut vere sint veloces. DII in apparitionibus tantum lucis secum habent, ut sol, luna cum universo calo abscondi quandoque videantur, terra autem consistere ipsis apparentibus nequeat. Unde de luce Euripides (t)

t) Jon. v. 1549.

Ἐα, τίς οἰκῶν Θεοδότην ὑπερτελής
 ἈΝΘΗΑΙΟΝ πρόσωπον ἐκφαίνει ΘΕΩΝ;

de terra motu Virgilius (u)

u) Æn. III.
 v. 90.

TREMERE omnia visa repente

Liminaque laurusque DEI.

In ARCHANGELORUM ἐπιφανείας partes solum quædam mundi, quibus nempe sunt præfecti moventur, præceditque eos lux minus densa, quæ in ANGELORUM ac DEMONUM apparitionibus magis magisque tenuis redditur. Ostendit deinde, (x) quas utilitates vel damna inde x) c. 5. & 6. percipiamus, quos satellites secum habeant (y) quo splendo. y) c. 7. re percellant oculos (z) quos motus in animis nostris exci- z) c. 8. tent. (a) Tandem (b) redarguit Porphyrium, qui omnibus a) c. 9. divinæ generibus commune esse dixerat τὸ περιμανθολογεῖν, b) c. 10. καὶ τὸ εἰδωλοποιῶν Φαῖστωα Φανάζειν. Respondet enim, Deos, angelos & Demones bonos semper veram suam naturam representare hominibus, deceptionem vero illi accidere admissis quodam in theurgicis operationibus peccato, quo pacto inferiorem genera induant species τῶν σεμνότητων τὰ ζῶων, & simulent ἐπεὶ εἶναι ἐπερ ὑποδεδυκς. Ad ultimum hic quoque observamus nefas fuisse Deos apparentes ipsis invitis aspicere, unde Jon apud Euripidem (c)

c) Jon. v. 1551.

Φιλώων ὡ τεύσσα, μή τὰ ΔΑΙΜΟΝΩΝ
ΟΡΩΜΕΝ· εἰ μή ΚΑΙΡΟΣ ἐστὶ ἡμῶς ΟΡΑΝ.

Quod illa prolixius paulo deduxerim operam me non perdidisse credo, cum in paucorum manibus ὁ Θεὸς Ἰάμβλιχου ut olim appellari meruit versetur, doctrina autem eius quæ diligenter cogitetur digna sit.

§. XXII.

Alias sub forma humana quam sæpiissime apparebant.

Hinc ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΝ τὸ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ γένεσθαι, καὶ εἰσόδος
δοκίμειν διὰ σωμάτων ἈΝΘΡΩΠΙΝΩΝ appellat M. Tyrius

d) diff. XXVII.

(d) Qua de re perspicue satis Cnemonem instruit Calasiris

apud Heliodorum, (e) DEOS nempe dicit & ΔΕΜΟΝΕΣ

e) Eth. III. 13.

cum nobis appareant, alius animalis quam rarisimè, ΗΟ-

ΜΙΝΙΣ ut plurimum assumere figuram, τὸ ὁμοίω πλεον

ἡμῶς εἰς τὴν Φαντασίαν ἐπαγαγόμενος, ubi minus recte est

Interpres. Similitudine magis ut visum in somni esse opt-

nemur, nobis imponentes. Vertendum erat: Similitudine

nostri ad attentionem nos maxime moventes. Cognosci

autem eos pergit ex oculis, quorum palpebras non moveant,

pedibus etiam quos non alternatim proferant sed findant

magis aerem, quam transpositione pedum cum protrudant,

unde statuas Deorum ab Ægyptiis conjunctis fingi pedibus.

f) in Jambli-

Exemplum formæ humanæ exhibet nobis Eunapius (f) de

cho p. m. 26. f. Jamblico narrans, quod, cum aliquando cum discipulis

sua Gedarenas thermas intraret, duorum fontium elicue-

rit GENIOS, quorum alter Eros, Anteros alter sit vocatus,

utrumque pueri candidi, modica statura similem, nisi quod

alter nigras, fulvas alter comas habuerit.

§. XXIII.

Squalidos sæpe & sordidatos varia loca monstrant. Sic

g) XXI. 14. Ammianus Marcellinus (g) cujus & in priori Dissertatione

h) §. XI. (h) mentionem injiciebamus, de Constantio scribit: Post

confessus est junctioribus proximis, quod tanquam desolatus

secretum aliquid videre desierit, quod interdum adfuisse

sibi SQUALIDIUS existimabat, & putabatur GENIUS

quidam tutela salutis appositus eum reliquisse. Ubi con-

fer-

feratur l. c. a nobis adducta ex *Xiphilino* terribilis Domitiani cœna. Cum qua exacte convenit, quod *Heliodorus* (i) i) *Æth.* 1. 3.

scribit, *Chariëtan* prædonibus visis qui μέλαρες εσαν τὴν χροίαν dixisse: Εἰ μὲν ΕΙΔΩΛΑ τῶν κειμένων ἔστε, nam & ibi pueri nigro colore imbuti Manium loco erant. Nec tamen semper erant nigri verum quandoque albi etiam, quod

Honarius (k) nos docet canens

k) *Epistol.* II. 2.

Scit GEN US natale comes qui temperat astrum

Nature Deus humane mortalis in unum

Quodque caput vultu mutabilis ALBUS & ATER.

§. XXIV.

Mali Dæmones sub ferarum & brutorum specie se representabant. Hinc *Jamblicus* (l) de *satellitio eorum* lo-

l) *S. II.* 7.

quens dicit, τῶς ΠΟΝΗΡΟΤΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ, ΘΗΡΙΑ τινὰ βλαβερὰ, καὶ αἰμώδεια καὶ ἀγρία περιμείδει. Præterea *Pausanias* (m) *picturam quandam a se visam* asserit, ubi

m) p. 468.

talis Dæmon χροίαν δεινῶς ΜΕΛΑΣ, καὶ τὸ εἶδος ἅπαν ἐς τὰ μάλιστα Φοβερός, ΔΥΚΟΤ ἀμπιχόμενος δέρμα depic-

n) *Ran. I.* 6.

tus fuerit. Quo *Aristophanis* (n) etiam locus pertinet, ubi

Xanthias Baccho illudens dicit,

ΕΑ. καὶ μὴν ὄρω νῆ τὸν Δία ΘΗΡΙΟΝ μέγα,

ΔΙ. καὶ ποῖόν τι; ΕΑ. δεινόν, παντοδαπὸν γένυ γίνεταί,

τότε ἄρ ΒΟΥΣ, νυνὶ δ' ΟΡΕΥΣ, τότε δ' αὖ γυνὴ

Πρωσιτατητις, ΔΙ. πῶς; ΕΑ. Φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω.

ΕΑ. Ἄλλ' ἔτι ἐπ' αὖ γυνὴν ἔβην, ἀλλ' ἦδη ΚΤΩΝ.

§. XXV.

Huc non in commode referam antiquissimum morem, quo sub *serpentibus* representabant *dæmones bonos*.

Genium maxime loci ita depingebant, id quod *Virgilius* (o) o) *Æn.* V. v. 95.

indicat, de *serpente* ex *Anchisæ* tumulo emergente dicens,

Incerius GEN:UMne LOCI, famulumne parentis

Esse putet.

quod *anguis* insuper *eximiæ* magnitudinis *arcis Atheniensis*

p) *VIII.* 41.

cystos apud *Herodotum* (p) probat, *Persius* item hoc lo-

q) *Sat.* I. v. 113.

co (q)

Pinge duos ANGUES, pueri sacer est locus extra
Mojite.

Moris enim erat ut tabernis suis Domini appingerent serpen-
tes, ne tanquam sacra loca a lascivis pueris conspurcarentur.

r) de Aquæ
duct. Diss. II.

s) IV. 81.

t) IV. 8.

u) Metam. III.
v. 28. sq.

*) de Natur.
Anim. XI. 2. 17.

**) v. Apollo-
dor. Bibl. I. 4.

Paulan. p. 812.

Schol. Homer.

ad Il. 6. v. 519,

& Il. I. v. 405.

x) Præp. I. 30.

Eodem pertinet & *serpens Nymphis quæ genii fontium erant*
adjunctus in antiqua quadam pictura apud *Fabretum*. (r)
Item quod *δράκοντες εἰς ἀνδρας μεταβαλλόμενοι* signifi-
cent *ἦρωας, εἰς γυναῖκας ἢ ἡρώδας* juxta *Artemidori* præ-
cepta. (s) Talis *Laniuvii serpens* erat de quo *Propertius* (t)
talis *Bæoticus* in *Martis luco* de quo *Ovidius*. (u) Tales *E-*
pirotarum dracones Apollini sacri et quibus de anni fertilita-
te divinabant, tales *Ægyptii Melite*, apud *Aelianum*. (*)
Talis & *Pytho* de quo non obscuri Autores tradidere eum
Delphicum custodivisse oraculum. (**) Ἄγαθὸν ΔΑΙΜΟΝΑ
Phænices serpentem, Ægyptii Cneph vocabant ut *Sanctoni-*
atbo Philone Interprete apud *Eusebium* (x) prodit.

§. XXVI.

Quis autem, nisi plane monumentorum veterum gemma-
rum maxime & nummorum imperitus *salutis genium* ser-
pentem esse ignorabit, quemadmodum nota etiam est fabula
mutati in Draconem *Æsculapii* cum Romam *Epidauro* trans-
ferretur. Quod referenda etiam *Alexandri fallacia* novum
Æsculapium ex serpente *Pellæo* (quales erant innoxii) fingentis
apud *Lucianum*. (***)

***) Pseudom.

T. I. p. 722.

y) Menf. April.

Ao. 1706, p.

155. sq.

de Salutis apud veteres cultu aliquot plagellarum *Tractatus*
in *Actis* etiam nostris excerptus pariter & laudatus, (y) in quo
tamen illud vix laudandum arbitror, quod gemmam cuius
in *Actis* etiam fit mentio tam sollicitè explicet. Quod enim
pro antiqua ipsam habet, quod *Pescennium* in ea exprimi di-
cit, utrumque valde incertum. Artificum enim antiquo-
rum temporum elegantiam & ἀριεσχάω adeo non refert, ut
ara supra caput posita, caput in angulo gemmæ locatum, lite-
ræ hic & illic dispersæ omnem fere antiquitatis fidem ipsi de-
rogent. *Pescennium* ea representari debere nihil suadet,
& explicatio denique literarum nil nisi conjecturam nobis si-
stit. Habemus omnino tales gemmas maxime sub *Talis-*
manum

manum forma recentiorum artificum, quas explicare *μικρολόγων* est & τὸν κύμιον διατρέχόντων. Sed opus est ut ulterius quæ ad serpentes geniorum imagines spectemus. *Bacchicorum orgiorum signum serpens erat*, teste *Clemente Alex.* (2) Hinc *Ophite* serpentem aliquem in spelunca nutrit. 2) Parzen. p. 9. bant, a quo per magicas incantationes evocato, & super a- & 14. ram egresso oblationes suas sanctificari crediderunt, qua de re videri potest *Celeberis*. noster *Iriginus*, (a) Pari modo *Jovis* a) de *Hares*, *Sabazii* cultu initiandi serpentem per sinum ducebant, ut p. 120. *Julius Firmicus* demonstrat. Quin imo eousque symbolicus iste cultus processit ut *Justinus Martyr* (b) scribat, b) *Apol. II.* p. παρὰ παντί τῶν νομιζομένων παρ' ὑμῶν ΘΕΩΝ ΟΘΙΣ m. 21. σύμβολον μέγα καὶ μυστηριον ἀναγέγραπται. Hoc in *Isidis maxime templo factum* elegantissimus *Sponius* (c) *Miscell.* p. c) observat, quo *Juvenalis* locus facit scribentis §7.

Et movisse caput visa est argentea SERPENS.

Loquitur enim ibi de re quadam cui *Isis* annuat. Hic *serpentium* honor unde nisi a *Phenicibus* originem suam habeat? De quibus ita *Sanboniatibus* (d) τὴν μὲν τῆς ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ d) ap. Euseb. *Φυσιν καὶ τῶν ΘΕΩΝ αὐτὸς ἐξ ΕΘΕΙΑΣΕΝ ὁ τὰ αὐτῶν* Præp. l. c. καὶ μετ' αὐτὸν αὐτῆς ΦΟΙΝΙΚΕΣ τε καὶ Αἰγύπτιοι, ubi in sequentibus etiam causas affert cur illis animalibus divini aliquid tribuerint. Nisi tamen *κακοδαίμων* impulsu ab impuro in *Historia* *Protoplastorum* serpente cultus ejus occasionem sumere. Neque vero quis perpetuam hanc Geniorum imaginem debet putare, nam sapissime *humana* etiam forma nobis representantur, v. g. in nummis ubi *Exercitus Genii*, in sepulchralibus item monumentis sub *puerorum* in utroque latere stantium figura, quorum alter rectam, humo obversam alter facem manu tenet. Ut alia exempla penum *Antiquitatis* intentius scrutantibus facile obvia nuntiacem.

§. XXVII.

Solus adhuc ad eas quæ tractationem de *Demonibus* absolvent partes restat *cultus*, quem quantum vires nostræ permittent exponemus plus effecturi si superessent *Zoroastri* vicies

vicies centena millia de Deorum sacris, cultu & ritibus ver-
 sum. Num *materialis* is esse debeat nec ne prolixè satis
 disputat *Jamblichus*, (e) summaque ejus doctrinæ eo' redit,
 ut dicat, *materialibus* Diis atque in iis sacrificiis, quibus cor-
 poris aliquod bonum expetitur *materialia* offerri debere,
 f) de Abstin. L. II. §. 34. *immaterialibus* Diis *immaterialia*, s. ut *Porphyrius* (f) ex-
 plicat, ἀπαρξόμεθα αὐτοῖς ἘΝΝΟΙΩΝ καὶ τῶν περὶ αὐ-
 τῶν καλῶν. Quo pertinet etiam, quod *Hierocles* (g) dicit,
 ἢ ἡ σύμφωνον τῷ ΝΟΜῶ ΤΙΜΗ ἢ τῆς ΟΥΣΙΑΣ ἔσται τῶν
 τιμωμένων ΓΝΩΣΙΣ, καὶ ἢ πρὸς αὐτὴν κατὰ δύναμιν
 ἘΟΜΟΙΩΣΙΣ. Nec immerito huc trabas senioris istius in
 Pythagorici convivio præceptum: Περὶ τῶ ΘΕΙΩΤ, καὶ πε-
 ρὶ τῶ ΔΑΙΜΟΝΙΩΤ, καὶ περὶ τῶ ΗΡΩΙΚΩΤ γένεσις εὐΦημῶν
 τε καὶ ἀγαθῶν ἔχων ΔΙΑΝΟΙΑΝ, apud *Jamblichum*. (h)
 Sacrificia autem ut porro docet *Jamblichus* (i) a *materialibus*
 Diis debent incipere, quippe cum aliter ad *immaterialia*
 non detur ascensus, utpote qui non aliter corpora sibi
 subjuncta regant quam mediantibus *materialibus*. Perfe-
 ctissimum denique sacrificium statuit, si sacrifici eorum simul
 omnibus spiritibus Deum in apparitione comitantibus cuique
 pro natura sua ratione.

§. XXVIII.

Hæc quamvis jam evincant colendos esse Dæmones ex
 Vetere superstitione aperta tamen quibus id præcipitur &
 monstratur loca priusquam ad magis specialia transeamus su-
 mus adducturi. Sic *Cyrillus Alexandrinus presul* (k) de

k) adv. Jul. p.
111.

Dæmonibus ἐπισημαίνων gentium dicit: Ἐαυτοῖς τὰ παρὰ
 πάντων ἀπαρξέσσι γέγρα, τὰς ΟΥΣΙΑΣ, τὰς ΕΠΡΑΞΑΣ, τὰς
 ΤΜΝΟΤΕ, τὰ ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ, καὶ ταῖς αὐτῶν ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ
 ἀνακῆσθαι μόναις ἀναπεπέικασι τῆς ἐπὶ γῆς. *Porphyrius*
 item quosdam DÆMONUM consequi dicit apud

m) adv. Cels.
L. v. II.
n) L. VIII.

homines ΤΙΜΩΝ τ' ἰσοθέων καὶ τῆς ἀλλῆς ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ
 Hinc *Origenes* (m) scribit Διὰ τὰς ΟΥΣΙΑΣ καὶ ΚΝΙΣΣΑΣ
 εἰοικασίμων ποιῆν οἱ ΔΑΙΜΟΝΕΣ τὰ ἀξίωμενα ὑπο
 τῶν αὐτοῖς προσαγόντων. Ipse *Celsus* apud eundem (n)

vult nos ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΤΕ εἶναι πρὸς τὰς ΔΑΙΜΟΝΑΣ, οἷόντι-
ν ὅτι ἡμῶν ὁ Φείλειν αὐτοῖς ΧΑΡΙΕΤΗΡΙΑ.

§. XXIX.

Cum igitur colendæ divinitatis genera esse constaret,
non tamen omnia pari modo coli debere certum habebatur.
Hinc *ordo in cultu* observandas strictè fuit, quo genera ista si-
bi invicem subordinabantur. Unde *Hierocles* (o) dicit, o) ad aut.
ὡς θεοὶ τὰς ΕΥΚΟΣΜΙΟΤΕ ΘΕΟΤΕ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν Carm. p. 10.
αὐτοῖς ΤΑΣΙΝ ΤΙΜΑΝ, ἢν ὀδημηγεγυλὸς νόμος αἶμα τῆ conf p. 37.
ἕστια αὐτῶν συμπρηγάγε. Et *Laërtius* (p) *Pythago-* p) VIII. 23.
ram præcepisse dicit, ΘΕΟΤΕ ΜΕΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΠΡΟ ΤΙ-
ΜΑΝ, ΗΡΩΑΣ δὲ ἀνδρώπων. *Ruriliusque* (q) ΤΙΜΑΣ q) VIII. 31.
ΘΕΟΙΣ, δὲν νομίζεν καὶ ΗΡΩΣΙΝ, μὴ τὰς ΙΣΑΣ ἀλλὰ ΘΕ-
ΟΙΣ αἰ, μετ' εὐφηνίας, λευχεμονόντας καὶ ἀγνεύοντας,
ΗΡΩΣΙ δὲ δὸπ' μέσῃ ἡμέρᾳ. Nec solum ex *Pythagoræ*.
verum ex totius *Græciæ Theologorum* mente *Eusebius* (r) r) Præp. IV.
dicit ΠΡΩΤΟΝ ἀπάντων Φασὶ τὰς ἕσπερας δὲν καὶ αἰθε- p. 141.
ρίως θεῶς ΘΕΡΑΠΕΤΕΙΝ, ΔΕΥΤΕΡΟΝ τὰς ἀγαθὰς δαίμο-
νας. ΤΡΙΤΟΝ τὰς τῶν ἡρώων ψυχὰς, ΤΕΤΑΡΤΟΝ τὰς
Φαύλας καὶ πονηρὰς ἀπομειλισσοῦσας δαίμονας. Quo
pertinet etiam, quod *Plutarchus* (s) ait *Platonem* (t) s) de Is. & Osir.
Ἱερῆς Diis τὰ δεξιά καὶ περὶ τὰ, τὰ δ' ἀντίφωνα τῶν p. m. 167.
ΔΑΙΜΟΣΙΝ *tribuere*. t) locus ejus extat L. IV. de Legibus.

§. XXX.

Secundum hoc ipsum discrimen capienda illa quoque
in sacrificiis diversitas, qua mox ἐμψυχα offerebantur mox
ἀψυχα. Diligenter non minus ac jucunde de hac materia u) de Abstin.
dissent *Porphyrius* (u) summaque doctrinæ ejus eo redit, u) de Abstin. L. II. toto ma- xime § 36.
quod non diis sed solis DEMONIBUS offerenda sint sa-
crifica διὰ τῶν αἰμάτων, quod a *Theologis* credi dicit *Cyri-* x) adv. Julian. p. 306.
lus, (x) Unde & apud *Jamblichum* (y) *Pythagoras* præci-
cipit, Φόβω καὶ θανάτῳ τῷ ΔΑΙΜΟΝΙ μὴ τιμᾶν. (i) y) in vit. Pythag p. 61.
θῶν) Qua de re & *Celsus* insignis locus apud *Origenem* (z) z) adv. Cels. L. VIII. p. m. 430.
consulti potest. Hinc ex sanguinolento cultu Patres ex qui-
bus nominasse sufficiat *Cyrillum* (a) atque *Origenem* (b) a) adv. Julian. p. 125. b) adv. Cels. L. III.
demonstrarunt, malos à gentilibus Demones coli.

D

§. XXXI. L. III.

§. XXXI.

- Adorationis honorem ipsi tributum simul cum primis*
 c) ap. Origen. *uis* saepe legimus, Omnia haec comprehendit *Celsus* (c) L.VIII p. 411. ΔΑΙΜΟΣΙ inquiring *τοῖς τὸ ἐπὶ γῆς εὐχαριστή- τεον, καὶ ΑΠΑΡΧΑΣ καὶ ΕΤΧΑΣ ἀποδοτέον, ἕως ἀν ζώμεν.*
 d) Diff. L. p. 14. De adoratione sola loquitur *M. Tyrius* (d) ΠΡΟΚΤΝΕΙΝ hortans τὰ ἔργονα (Ἐθνησεγγῆ) πολλὰ καὶ πικρὰ ἀπα- ὄντα. *Martianus* item *Capella*, (e) *Nam* Ἐ γοπυλι in- quit GENIO cum generalis postitur SUPPLICANT, & u- nusquisque gubernatori proprio dependit obsequium. Ubi minime praetermittendus notabilis adorandi ritus apud Chal- daeorum magos qui cylindros quosdam aureos, quos Heca- tes vocabant Sapphiro incluso, pictos varie loroque bubulo tortos rotantes invocabant Dæmones, ut *Seldenus* ὁ πάλω (f) memorat.

§. XXXII.

Genii tutelares quoque singulari apud veteres cultu gaudebant. Ut enim taceam, quod *Genius P. R.* diadematus in nummis quibusdam maxime gentis *Corneliae* exhibeatur, de privatorum genii jam solum loquar. *Philosophicus* il- lius cultus puritate animi mentisque pietate absolvebatur. Sic enim *M. Antoninus* (g) ΘΕΡΑΠΕΙΑ αὐτῶ (sc. τῷ ἐνδόν ἡμῶν δαίμονι) ΚΑΘΑΡΟΝ πάθος διατηρεῖν. *Jambli- chus* (h) colendum eum dicit τῇ Φιλομαθείᾳ καὶ ταῖς πε- ρὶ τῆς ἀληθείας Φρονήσεσι. Hinc & *Apulejus* (i) ad So- cratis exemplum nos ablegat, scribens: *Hic, quem dico prorsus custos singularis praefectus, domesticus speculator &c. si rite animadvertatur, sedulo cognoscatur, religiose colatur, ita ut a Socrate JUSTITIA & INNOCENTIA CUL- TUS est.* Cultus vero materialis, quique certis perageba- tur ritibus, fiebat antiquitus sine hostia, solo vino, thure, ser- nis, unguentis, eboreis, inter quas ceremonias veste induebantur alba ad aram stantes, faustaque verba pronunciantes, alias etiam rite ornati, Antiquitus hunc morem fuisse ex *Ho- ratio* (k) colligo, ita scribente,

Agri

*Agricole PRISCI, fortes, parvoque beati
Tellurem porco, Silvanum lacte piabant*

FLORIBUS & VINO GENIUM memorem brevis eui.

*Flores hic & vinum modo memorat Horatius quorum illa
servis adhibebantur hoc libamini. Hac simul cum ludis,
choreis, unguentis, thure ornatuque pluribus locis nos docet
Tibullus ut, (l)*

Huc ades & centum LUDIS GENIUMQUE CHO-
REIS

l) 4.7.

Concelebra & multo tempora funde MERO

Illius e nitido stillent LINGUENTA capillo

Et capite & collo mollia SERTA gerat.

Porro (m)

Ipse suos GENIUS adstrisitur honores

Cui decorent sanctas mollia SERTA comas

Illius puro destillent tempora NARDO.

Atque satur LIBO sit madeatque MERO.

m) II, 8.

It. (n)

Magne GENI cape THURA libens, votisque sacro.

Denique (o)

Natalis JUNO sanctas cape THURIS honores

Quos tibi dat tenera docta puella manu,

Nota tibi est hodie, tibi se lascivissima COMSIT

Staret ut ante tuos conspicienda FOCOS.

n) IV, 5.

o) IV, 6.

In quo ultimo loco notandum est loqui ibi feminam, quam
genii Junones vocabantur. Huc pertinet etiam Or-

phici hymni (p) Inscriptio: ΔΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα λίσσας p) eis, daime.

vos. Aram erectam, albamque vestem habet Ovidius duobus

locis ut, (q) cum natalem suam ita alloquitur,

Scilicet expectas solitum tibi moris honorem,

Pendeat ex humeris VESTIS ut ALBA meis.

Eumida cingatur florentibus ARA CORONIS,

Micaque solenni THURIS in igne sonet.

q) Trist. III, 13.

Item (r)

Quaeque semel toto VESTIS mihi sumitur anno

Sumatur factis difcolor ALBA meis

r) Trist. V, 5.

ARAQUE gramineo viridis de cespite fiat,
Et veler tepidos nexa CORONA focos.

§. XXXIII.

Ore denique favere dicebantur, quæ phrasis ut & Græcorum in *Φρῆσι* duplici sensu gaudet. Velenim tacurnitatem in sacris notat, vel bene ominatarum vocum applausum, de illo præter Festum (s) Seneca (t) nos instruit, hoc verbum inquit, non ut plerique existimant a favore trahitur, sed imperatur SILENTIUM, ut rite peragi possit sacrum, nulla voce mali obstrepente. Posteriore significatu capienda phrasis in natali solemnitate. Tibullus illud

u) II. 2.

atque Ovidius rursus testantur, ille quando canit (u)
DICAMUS BONA VERBA, venit natalis ad aras,
Quisquis ades LINGUA vir mulierque FAVE.

x) Trist. V. 5.

Hic sequentibus (x)
LINGUA FAVENS adstet nostrorum oblita malorum,
Quæ puto dedidicit jam Bona verba LOQUI

y) Trist. III. 3. item, (y)

Concipiamque bonis ORE FAVENTE preces.

- VI
2) ad Oedip. Col. v. 129. Et de Græco vocabulo taceam, de quo tamen videatur Scholiastes Sophocles (z) & exempla apud Aristophanem (a) & Euripidem. (b) Et hic quidem antiquissimis temporibus genuinusque adeo erat ritus colendi genium tutelarem. Postmodum tamen apud principes & honoratiores personas invaluisse videtur, ut hostiæ etiam immolarentur die natali. (cum alias consulto id omiserint antiqui teste Confrino. (c)) Sic Lampridius (d) narrat, aruspices, cum natalem Alexandri commendarent, ex eo ipsi prædixisse imperium, quod HOSTIÆ de villa Severi essent adductæ. Et Spartianus (e) in commendatione natalis Getæ aperte hostiam a populi causam pronunciat. Ad celebrationem natalis Mæcenatis ita invitât Phyllidem Horatius (f)

c) de die natal. c. 2.

d) in Alex. Sev. c. 13.

e) in Getæ, c. 3.

f) Carm. IV. II.

Ridet argento domus, ARA c'istis
Vineta verberis aver IMMOLATO
Spargier AGNO

§. XXXIV.

§. XXXIV.

In ejusdem *Genii* honorem *lectus* quoque *gonialis* sternebatur, quod claris verbis asserit *Arnobius* (g) cum in *ma* g) L. II. p. 91. *trimonium* convenitis inquit, roga sternitis LECTULUM, & maritorum GENIOS adoratis. Imò *Festus* (h) *lectum* h) v. *Genialis geniale* dictum ait qui in nuptiis in honorem GENII fit lectus. *stratus*, unde & *appellatur*. Causam hujus ritus facile quis deteget, ante nobis dicta de *Geniorum* in generatione hominum cura considerans, quos eosdem & *Xuthum* intellexisse apud *Euripidem* (i) puto, qui invento *Joni* dicit, i) *Jon. v. 1130.*

Ἰόςας ἢ Ἰπέρτας θεῶτων, &c.

§. XXXV.

Qua occasione non pratermittendum censemus celebre illud ex antiquitate *poculum*, quod ἀγαθὸς ΔΑΙΜΟΝΟΣ appellari consuevit. Equidem ἀγαθὸν δαίμονα alias *Bacchum* dicebant, ut testatur *Athenaeus* (k) & demonstrat ritus k) L.XV. p. 675 Theſſalicus a *Plurarcho* (l) memoratus, cum ille dies, quo l) *Sympoſ. III. 7. conf. III. 20.* primum vini novi dolia relinerentur ἀγαθὸν δαίμονα dicebatur. Fiebat id apud *Theſſalos* sexta mensis περὶ δαίμονος, apud *Athenienses* undecima *Antheſterionis*. Et ab initio quidem instituti hujus poculi *Bacchum* per ἀγαθὸν δαίμονα designatum nullus dubito, quam in rem facit lex ab *Amphyctione Atheniensium Rege*, qui acceptam *Baccho* temperandi vini rationem ferebat sancita, περὶ φέρεδας μετὰ τὰ οἶνα ἀεγῶν μόνου, ὅσον γόσσαδξ, δαίμονα τῆς δρωμίας τῆ θεῶτων, ut est apud *Athenensium*, (m) *Succesſu* m) L. II. p. 38. & L. XV. p. 675, ubi pro παρὸν δαίμονος leg. μετὰ δ. autem temporis eo rediſſe illam consuetudinem facile largiar *Viris doctis*, ut per ἀγαθὸν δαίμονα, quisque *Deum* quem ſibi maxime vellet propitium, vel etiam proprium *demonem* intelligeret. Solebant enim gustantes poculum hoc vino non diluto impletum ἀγαθὸν istum δαίμονα invocare ne aliquid turpiter faciunt, nec immodice bibant, sed verum ex eo potu fructum percipiant ut tradit *Theophrastus* libro de *Temulentia*, (n) Elegans maxime locus est n) ap. *Athen. L. XV. p. 693.* hanc in rem *Aristophanis* (o) apud quem *Demosthenes* bibens πρὸς τὴν ἀγαθὸν δαίμονα, dicit o) *Equit. l. 1.*

Ἦ ΔΑΙΜΟΝ ἀγαθὸν, σὸν τὸ ΒΟΥΑΕΤΜ' ἐν ἐμὸν.

Notum vero ex antecedentibus de Geniis, quod iis directio consiliorum nostrorum tribuatur. Acute huc transfertur.

p) ad Horat. p. Vir Illustris *Dan. Heinsius* (p) illud *Horatii* de Augusto dictum (q)

m. 43. seq.
q) Carm. IV. 5.

§. alteris

Te mensis adhibent DEUM.

r) Prov. I. 12.

Solebant enim hoc poculum non nisi sub finem coenae introferre, quod tangit & *Apostolius* (r) sed non satis exacte ritum describit, quando inquit, ἐξ ἧς εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν ἀγαθὸν δαίμονα, ἄπυροφθνήσας ἀκροῖον καὶ τὸτο ἢ τρίτον. Namque omnino sic confudit pocula reliqua eodem fere tempore hausta, ὑγείας puta καὶ Διὸς σωτῆρος. Ad extremum testes adhuc aliquos *Athenaeo* etiam citatos in medium de isto poculo proferam, sic *Nicostratus* in *Pandroso*

Ἄλλ' ἐγγέασα θάψην ἀγαθὸν ΔΑΙΜΟΝΟΣ

Ἄπειργάτω μοι τὴν τεπέξαν ἐν ποδῶν.

Et *Xenarchus* in *Didymis*

Ἦς εὐποία νυκτίζενγε καὶ τὸς ἀρχομεν

Ἦτ' ἀγαθὸν ΔΑΙΜΟΝΟΣ

Συθέσεις μὲ ἐκποθέσα φίλην παύλας.

Sufficerent haec de isto poculo, nisi obiter adhuc monendus esset B. L. de *Stuckii* errore, qui hunc ritum commemorans (s) omnia confundit, dum Διὸς σωτῆρος, ὑγείας & ἀγαθὸν δαίμονα πόσεις pro una eademque varias solum appellationes fortita venditare non dubitat. Seduxisse ipsum fere auguror *Apostolium*, attamen facile se expedire potuisset, si omnia Athenaei loca, quae tanto studio allegat, pari diligentia voluisset perpendere. Evincit sane vel ultimus quem adduxi *Xenarchi* quam clarissime, Jovis Servatoris & boni genii pocula fuisse diversa. Pari modo impingit, cum duo in quavis coena ἀγαθὸν δαίμονα pocula facit.

§. XXXVI.

Nec larum cultus, quippe satis insigni inter Dæmones officio notorum omittendus. Audiamus maxime hic idoneum

neum testem lares de se ipso loquentem apud *Plau-*
tium (t)

Huic filia una est: Ea mihi cottidie

Aut THURE, aut VINO, aut aliqui semper sup-
plicat

t) Prolog. Au-
bul.

Dat mihi CORONAS.

Et hic quidem erat simplicitatem veteris aevi redolens lares
colendi modus, addendæ tamen sunt *ciborum in mensis ap-*
positorum primitiæ, quod vel ex historia Servii Tullii apud
Plutarchum (u) & *Dion. Halicarnassæum* ubi ejusdem regis u) De Fortun.
origines narrat potest patere. Scite omnia & graphice ob Rom. p.m. 349.
oculos ponit elegantiarum promus condus *Tibullus* (x) ita. x) I. 10.
lares suos alloquens.

Nen pudeat prisco vos esse e STIPITE factos

Sic veteris sedes incoluistis aevi,

Tunc melius tenere fidem, cum paupere cultu,

Stabat in exigua LIGNEUS æde Deus

Hic placatus erat, seu quis libaverat UVAM

Seu dederat sanctis spicæ SERTA comæ

Atque aliquis voti compos liba ipse ferebat,

Postque comes purum filia parva FAVUM,

Quemadmodum vero tenuis Romana res a parvis principis
ad summam creverat magnificentiam quod eleganti elegia de-
monstrat *Propertius* (y) sic & subsequenti tempore *porcum* y) IV. 17
offerre laribus adeoque hostia cruenta ipsis facere fuit recep-
tum. Testatur hoc ita pergens *Tibullus*

At nobis arata LARES depellite tela:

Hostia erit plena mystica PORCUS hara

Hunc PURA cum VESTE sequar MYRTO QVE
canistra

Vincta geram MYRTO vinctus & ipse CAPUT

Sic placeam vobis.

Adde *Horatium* (z)

Si THURE placaris & horna

FRUGE LARES avidaque PORCA

z) Carm. III. 13.

Et

a) Satyr. II. 3. Et iterum (a)

immolct aquis

Hic PORCUM LARIBUS

Juvenca etiam ante lares immolata, quod monstrat Propertius (b)

b) IV. 6.

c) I. 1.

*Et cadat ante meos ista JUVENCA focos,
Pauperiores agnas dabant, sic de se Tibullus, (c) cum
vicular feliciori statu dixisset laribus immolatos, inquit,
Tunc VITULA innumeros lustrabat casa juvencos
Nunc AGNA exigui est hostia magna soli,
AGNA cadet vobis.*

d) de R. R. p.
m. 58 Ed.
Gryph.

De coronis autem nihil mutatum credo, quippe quæ in omnibus ferme sacris gentilium constantis usus fuisse, nec Deorum solum simulacris, verum & templi liminibus arisque appense. Cato (d) certe villicæ non solum præcipit, ut focum purum circumversum quotidie priusquam cubium eat habeat, & ut statis diebus LARI familiari pro copioso supplicet, verum etiam ut Calendis Nonis, Idibus, festus dies cum erit CORONAM in focum indat. Quin imo Illustr.

e) ad Callim.
p. 511.

Spanhemius (e) observat coronata Deorum simulacra etiam privata, & inter supplicationem castas easdem coronas.

f) XXI. 3.

Conficit rem totam Plinius (f) CORONÆ Deorum bonos erat inquit & LARIUM. Thure quoque us & primicis de mensa constanter sacrificatum. Illud ostendit Propertius (g)

g) IV. 6.

Costum molle date, & blandi mibi THURIS bonoras.

h) I. 1.

Hoc Tibullus (h)

*Adfatis Divi, nec vos e paupere MENSA
DONA, nec e puris spernite scilicet.*

i) Domit. c. 17.

Colebantur lares non solum ad focum sed & in cubiculis, unde Suetonius (i) Domitiani cædi puerum interfuisse narrat, qui cura LARIUM cubiculi ex consuetudine asstiverit.

k) in M. Aurel.
c. 3.

Hoc ipsum est, quod lararium vocat Capitolinus. (k)

§. XXXVII.

Porro de *laribus* memoratur, quod *canis* *is* *appellus*, *canina* etiam *pelle* *simulacra* *iporum* *telta* *fuertint*. Cujus rei *Plutarchus* (1) duplicem affert rationem, vel quia *domum* *l)* *Qu. Rom. 1.* *custodire* *incolisque* *addicti*, *terribiles* *peregrinis* *esse* *debeant*, vel, quod sint *ἐκωνιδεῖς* *τινὲς* *ἔ* *παισιμα* *ΔΑΙΜΟΝΕΣ*, *Ἰθιονοποι* *ταῦ* *βίαν* *ἡγῆ* *αἰώνων*. Quod tamen ad ter-orem peregrinis incutiendum attinet, non video, quomodo hoc cum ea consuetudine stare possit, quo supplices exteri ad focum solebant confugere, quo clientes familiae *sub* *Lare* ipsius pasim & speciatim apud *Ovidium* (m) esse dicantur. Quod (m) de *Ponto*, alteram rationem, videtur confundere *Plutarchus* *lares* *l. 8.* cum *laris*. Sicut enim in *priori* *Dissertatione* (n) vidimus (n) §. XIV. ex *Apuljo*. *Lares* *erant* *illi*, *qui* *quies* *ἔ* *pacato* *numine* *domum* *possidebant*, *larva*, *qui* *ob* *patrata* *vicia* *in* *terra* *pumiebantur* *vagatione*. Ut adeo illa maxime ratio placeat, quam *Ovidius* (o) affert,

o) *Factor. V.*

E: CANIS ante pedes saxo fabricatus eodem
Stabat, que standi cum LARE causa fuit?
Servat uterque domum, domino quoque fidus uter-
que

Compita grata Deo, compita grata cani,
Exagitant ἔ Lar, ἔ turba diania fures,
Pervigilantque lares, pervigilantque canes.

Ex quibus *Ovidii* verbis patet, in hoc quoque impingere *Plutarchum*, quod *laribus* tantum *præstibus* præbeat, quæ omnibus erant præbenda. Festum in honorem *larium* *laralia* appellatum in *Calendario antiquo* invenimus *Calendis Majis* celebratum. Illud vero ad *præsiter* solum seu *publicos lares* pertinet, quod rursus liquet ex *Ovidio* (p)

p) *l. c.*

Stant quoque pro nobis ἔ præ sunt manibus urbis.
Quemadmodum ἔ compitalia Decembri celebrata. Hinc
Propertius (q) *Ennium* & alia cecinisse tradit,

q) *III. 3.*

Hannibalemque LARES Romana sede fugator.

E

Quo:

Quomodo me præcipua saltem eorum, quæ ad larum cultus pertinent explicasse confido.

§. XXXVIII.

Hoc loco & *Nympharum*, quæ fontium plerumque erant tutelares Deæ cultum infero, qui lacte corollis & floribus fiebat. Sic enim *Longus*, (r) τὰ ἴ (sc. ἀνθ) ΣΤΕΦΑΝΙΚΟΤΕ πλέκοντες, τὰς ΝΥΜΦΑΙΣ ἐπέγγυ. Et idem (s) *hirum ipsis immolatum LACTE prius perfusum* docet, alibi (t) vero *primicias LACTIS ipsis a Chloë oblatas* memorat. Quemadmodum in genere de *pastoralibus Diis* notum quod lacte fuerint aspersi, qua de re *Tibullus* (u)

LACTE madens illic suberat Panilicis umbra.

Tarpejæ virginis singularem oblationem Nymphis factam nobis exponit *Propertius* (x)

x) IV. 4.

Sape tulie blandis argentea lilia NYMPHIS.

§. XXXIX.

Claudant agmen *sepulchralia* veterum *sacra* quæ cum prolixè tractare supervacaneum foret, post tot tantorumque Virorum non contemnendos labores, ne tamen pars aliqua huic dissertationi desit, quædam saltem ex illis ritibus sumus delibaturi. Fundamenti loco sint verba *Virgilii* (y) quæ quamvis sint aliquantum proluxa non pigebit ascribere.

y) Æn. III.
v. 62. sq.

Ergo instauramus Polydoro funus, & ingens
Aggeritur tumulorellus stant manibus ARÆ,
Ceruleis mastæ VITTIS, atræque CUPRESSO,
Ei circa Ithades CRINEM de more SOLUTÆ,
Inferimus tepido spumantia cymbia LACTE
SANGVINIS & sacri pateras, animamque sepulchro
Condimus, & magna supremum voce ciemus.

z) Metam. IIX.
v. 47.
a) de L. L. L.
VI.

Aras hic primum habemus, quas *sepulchrales* vocat *Ovidius* (z). Habemus circa aras etiam *vittas* seu tæneas, aut coronas, de quibus *Varro* (a) dicit, quod ex *lana fuerint*. Sunt autem *ceruleæ*, qui color alias pullus dictus, ferrugineus erat, inter purpureum & nigrum medius, nobis *violaceus*, quo in luctu honoratiores Romanos usos fuisse Vir

Vir raræ eruditionis *Is. Vossius* (b). Porro sequuntur *cu-* b) ad Catull.
pressi, quibus & ad rogum Miseni usi fuerunt ut ex ipso li- p. 18.
quet *Virgilio* (c). *Crimes solutos* in luctu non minus quam c) *Æn. VI. v.*
abscessos frequentes multa veterum loca & maxime *Teren-* 215. 216.
tianus (d) ille evincit, quo servus amatori refert se amicam. d) *Heavtont.*
ejus vidisse veste lugubri, II. 2. conf.
Phorm. l. 2.

Capillo PASSO, prolixo, circum caput

Rejeto negligenter.

Sequantur *cymbia lacte repleta*. *Lactis* vero creber in inferiis ejusmodi usus, maxime cum *vino* nam & ipsi *Plutoni* lac vino mixtum offerri solitum, quod probat *Tibullus* (e)

e) III. 5.

Interea nigras pecudes promittite diti

Et nivei LACTIS pocula mista MERO.

Quin imò bibere hanc *νεῖσιν* pastores solebant, sic enim
Longus (f) *ἔπιον ΟΙΝΟΝ μίχας ΓΑΛΑ*. Olla quoque f) L. II. p. 64.
collecta vino & lacto spargebantur, unde *Tibullus* (g)

g) III. 2.

Et primum annofo spargant collecta LYÆO

Mox etiam niveo fundere LACTE parent.

Apud *Virgilium* (h) ipse *Æneas*

h) *Æn. V. v. 77.*

duo rite MERO libans carchesia Baccho

Fundit bumi, duo LACTE novo, duo sanguine sacro.

Cujus sanguinis sacri in nostro quoque loco mentio fit, estque sanguis victimarum, quæ in inferiis solenni ritu cædebantur. Tum demum *condunt manes* antea ob violentam cædem vagos sepulchro, terque ad ultimum eos vocant, quod est *Tibullo* (i) *Præfari manes*, ubi vide quæ notavit Illustr. i) III. 2.

Jes. Scaliger.

§. XL.

Plurima hoc loco ut vidimus continentur ad cultum funebrem spectantia, desunt tamen aliqua, quæ aliunde sum annotaturus. Ritus in ossium collectione observandos recitat *Tibullus* (k)

k) l. c.

Perfusaque piæ ante liquore manus,

Pars quæ sola mei superabit corporis ossa,

Incincta nigra candida veste legant.

E 2

Et

Et primum anuro Es.

Posthac carbasesi humorem tollere velis

Atque in marmorea ponere sicca domo.

1) III. 25. Unguentis sepulchra perfusa patet ex Propertio (1)

Afferet huc LINGUENTA mihi Sertisque sepulchrum.

Ornabit.

Præter coronas quarum modo mentionem fecit Propertius (m) En. V. v. 79. sparsim etiam jacti in sepulchro flores, Hinc Virgilius (m)

Purpureosque jactit FLORES.

Quas rosas fuisse non sine causa credimus, cum Ausonius (n) Epitaph. 36. scribat (n)

Sparge mero cineres, bene olenti & unguine nardi,
Hospes, & adde ROSIS balsama puniceis.

Quid quod & in rogis concremaverint,

Thurea dona, dapes, fuso crateras olivo.

Post mortem deinde iis, quos heroum dignos censebant honore ἡρώα extruebant, inferiora dignitate templis ut deducit

Cl. Salmasius, (o) unde tot ἡρώων diligens Pausanias in descriptione suæ Græciæ facit mentionem. His heroibus apud Athenienses parentabant duces insignes ac nobiles, quod

p) Æth. I. 17. colligo ex Heliodoro (p) Ἐπειδὴ κτ' τὸν βόθρον ἐψηέτο, τὸν ἐν Ἀκαδημία, ἐνθα τοῖς ἩΡΩΕΙΝ Οἱ ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΙ τὸ πᾶν τρεῖον ΕΝΑΓΙΖΟΤΕΙ. In heroum seu Semideorum sacris alios Deos simul invocari non potuisse Plutarchus (q) innuit, attamen invocari potuisse alios qui non erant dii, ex eo patet, quod alibi refert, (r) Iolaum sæpe Herculi esse σύμ-βωμον (c. g. Athenis ut est apud Pausaniam, (s) sæpe etiam, tanquam ipsius παρρησίαν simul cum eo invocari. Addimus ultimo loco celebre illud Pythagore præceptum τὰ περὶ τῶν δῶν τετραπέζης μὴ ἀνακείδαι, quod extat apud Laërtium (t) & Suidam (u) cujus explicationem suppeditat partim fragmentum Aristophanis apud eundem Laërtium, partim Athenæus (x) τοῖς ΤΕΤΡΑΠΕΤΗΚΟΣΙ τῶν Φίλων ἀ-πίνεμον τὰ πίπλοντα τῆς τραπέζης δὴ τῶν τετραπέζων, διο-κῆ

q) Qv. Rom. 90

r) περὶ φιλο-
δελφ. p. 11.
333.

s) Attic. p. 44.

t) VIII. 34.

u) v. Πυθαγό-
ρας.

x) L. X. p. 417.

καὶ Ἐυραπίδης περὶ τῆς Σφενβοσίας Φησιν, ἐπειδὴ νομίζε
Βελλεσφόρην τεθνήσκει,

Περὶ δὲ νῦν λέληθεν ἔδδεν ἐκ χειρὸς
Ἄλλ' εὐθύς αὐθ' τῶ Κορυβία ξένφ.

§. XLI.

Absolutis itaque, quæ post priorem evulgatam disserta-
tionem tractanda nobis de *Dæmonibus* supererant, nil restat
amplius, quam ut nos nostraque studia erudito attentoque
lectori de meliori nota commendemus, in cuius gratiam sub
finem *Phædri* illud ad *Eutychem* liceat addere.

*Induxi te ad legendum; sincerum mihi
Candore puro reddas iudicium peto.*

COROLLARIA.

I.

*Statum integritatis & labem originalem ex lumi-
ne nature probabili ratione assequi possumus.*

II.

Bonum non est homini, quod non potest assequi.

III.

*Animam materiale[m] esse, non sequitur ex diffi-
cultate concipiendi, quod a spiritu incorporeo partes
corporis in suos motus citri queant, nec ex ipsius
anime cognitione, qua materialia facilius compre-
hendit spiritualibus.*

IV, Li-

IV.

*Licet veris Christianis foedera cum illis jungere
nationibus, quae a fide sunt alienae.*

V.

*Philo Judaeus & Josephus de Urim & Thumim
sententiam suam non reticuerunt, cum ille duas ima-
gines, hic ipsas gemmas constituisse putaverit ut Urim
ac Thumim.*

VI.

*Haegge Magni Vossii Theol. Gentil. I. 12. Ge-
tam Caracalla fratrem ex familia solum Augusta
non etiam Principem fuisse asserens.*

VII.

*Cornua capitibus Regum in nummis appicta signum
sunt potentiae.*

VIII.

*Particula Graecorum τε non est expletiva, verum
tantum non ubique copulandi significarum habet.*

72 May.

01 A 6670

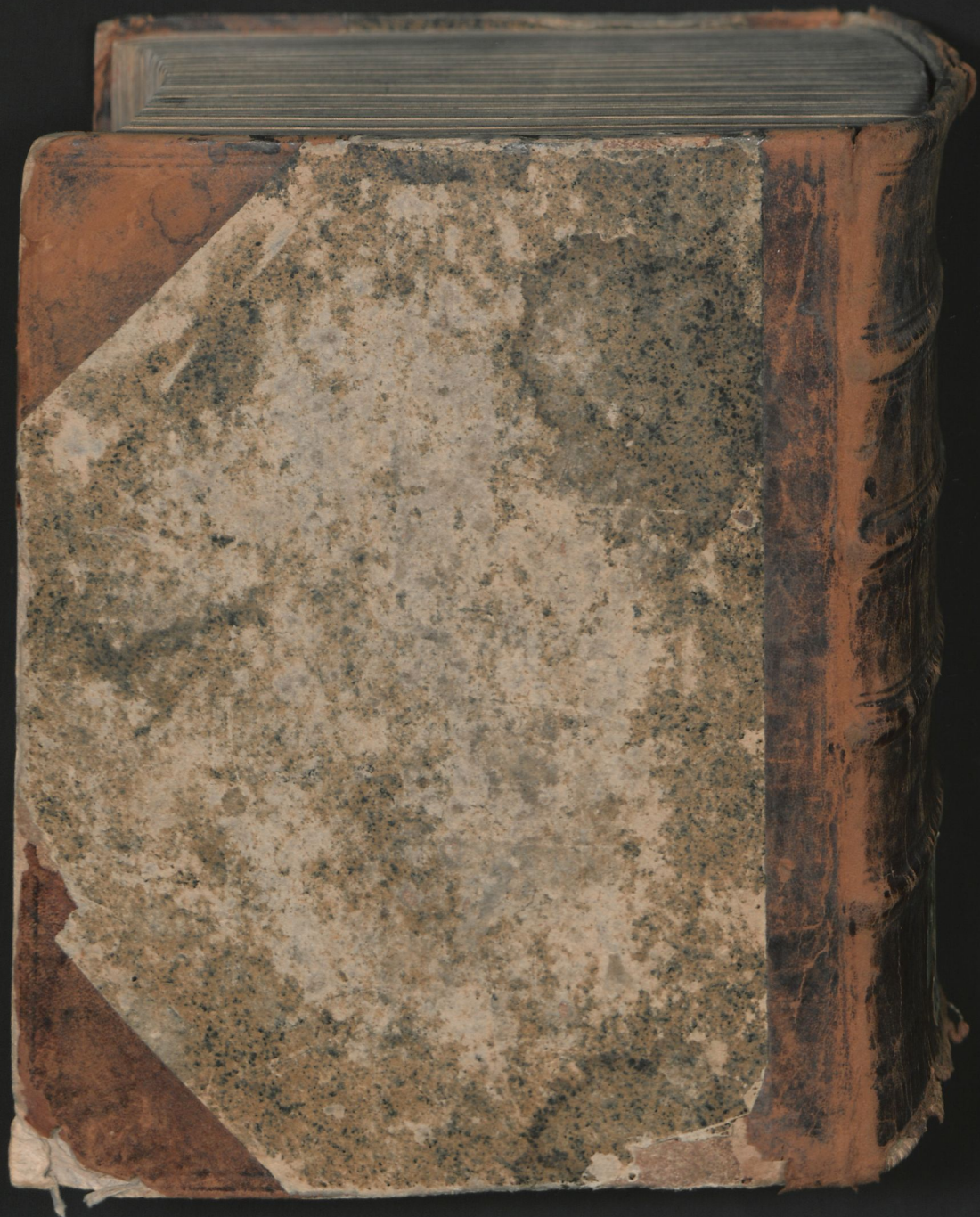

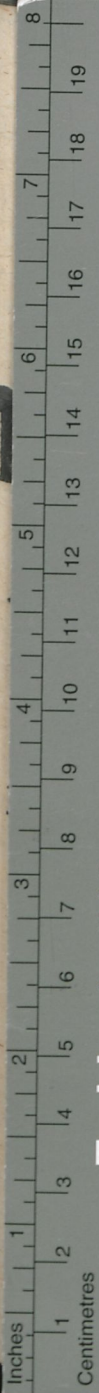
Sb.

VD 18

VJ 17

VD 18

Farbkarte #13

B.I.G.

26

V.
GICA SECUNDA
IBUS,
U
LOSOPHICÆ
RIORIS
CO
O M DCC VII.
T RABENER,
,
Goezl.

J. L. ...

